

เรื่อง ไม่ฝัน ฝัน รัก

นิยาย
บันเทิงคดี

อิติจวินหา 一度君华 เขียน
แม่นน้อย แปล

คำนำ

ห้วงผืนครั้งแรกหวงหรั่งชำระแค้นและสามารถดูดพลังวัตรของ
เชยหลังปีกับเชยหงเงินได้ในที่สุด และในเล่มนี้หวงหรั่งได้เข้าสู่ห้วงผืน
อีกครั้ง ห้วงผืนนี้นางย้อนกลับไปตอนที่ยังไม่แต่งงาน ทั้งยังวางอุบาย
จนได้การจะเป็นศิษย์ของเชยหงเงิน และให้เขาเป็นเครื่องมือในการจัดการ
เชยหลังปี

นอกจากนี้เจ้ากรรมชื่อเทียนอย่างตื้อชีวิตก็เข้ามาพัวพันกับหวงหรั่ง
ไม่ต่างจากตอนที่อยู่นอกห้วงผืน และดูเหมือนทั้งสองจะมีความผูกพัน
จนก่อให้เกิดความรู้สึกบางอย่างโดยไม่รู้ตัว ทงด้านเชยหงเงินเองก็
คล้ายจะมีความรู้สึกที่ไม่เหมาะสมกับศิษย์หญิงของตนเช่นกัน

ในห้วงผืนนี้หวงหรั่งจะสามารถจัดการเชยหลังปีและสะสางหนี้รัก
ระหว่างตนกับเชยหงเงินสำเร็จหรือไม่ แล้วตื้อชีวิตมีความรู้สึกเช่นไร
กับนางกันแน่ ห้วงผืนครั้งที่สองรอทุกท่านอยู่ในหน้าถัดไปค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

หวงหรงไม่สนใจแม้แต่บ่อย นางประชิดเข้าไปที่ละก้าว ตี้อชีวกก็
ถอยหลังไปที่ละก้าวเช่นกัน

ในที่สุดแผ่นหลังเขาก็ชนผนัง

สายตาของหวงหรงจับจ้องที่เขา ยกไหสุราขึ้นเล็กน้อย ดื่มสุรา
อีกครั้ง นางประชิดเข้าไปใกล้ตี้อชีวก ใช้ปลายลิ้นละเลงสุรารสหวานลงบน
ริมฝีปากเขาเบาๆ

“ข้าบอกแล้วว่าปีนี้ช่วงหวานเมล็ดพันธุ์ฤดูสวนสันต์จะเจริญได้เท่า
ดื่มสุรา หากได้เท่าไม่มา ข้าจะนำมาให้ด้วยตนเอง หากได้เท่าไม่ดื่ม
ข้าจะป้อนได้เท่าดื่มเอง” ริมฝีปากแดงของนางแนบชิดหูข้างซ้ายของเขา
พลงกระซิบเบาๆ

ตี้อชีวร่างสั่นสะท้านเพราะถ้อยคำที่นางเปล่งออกมา

แนะนำตัวละคร

* หวงหรั่ง

สุหยินประมุขสำนักเขียนอวี๋หู ภูตดินผู้มีความสามารถด้านการปรับปรุงพันธุ์พืช รูปโฉมงดงามเย้ายวน สติปัญญาเฉลียวฉลาดเฉียบแหลม

* ตี้อี้ชิว

เจ้ากรมซื้อเทียน พระโอรสองค์ที่แปดสิบหกของฮ่องเต้ชื่อเวินอวี่ ฉายาปรมาจารย์แห่งงานฝีมือ มีฝีมือด้านการหลอมวัตถุเวท

* เหลอซีจิ้น

เจ้าสำนักกระบี่หฺรูอี้ เป็นผู้มากความสามารถ แต่ลึนมีบาดแผลเก่า เวลาพูดจาจึงไม่ลื่นไหล กลายเป็นคนพูดน้อย

* จางซู่จิว

เจ้าหอเวินซิน รักสุราดั่งชีวิต เกรงกลัวภรรยาอย่างยิ่ง จึงไม่กล้าแตะต้องสุราต่อหน้านาง

* อู่จื่อโอ่ว

เจ้าสำนักหมัดมวยกุ่เฉวียน รูปร่างเตี้ยและอัปลักษณ์ ใบหน้าดูดุนแต่กำเริบ เดินเหินไม่สะดวัก

35

ม่านกัน

วังหลวง อุทยานช้าง

หลวงหรั่งตั้งใจปรับปรุงพันธุ์ต้นรวงเสกแก้ว ต้นไม้ชนิดนี้ยามอยู่นอกความฝันนางไม่เคยปรับปรุงพันธุ์มาก่อน ดังนั้นในฝันย่อมต้องทุ่มเทความคิดจิตใจมากหน่อย

ดี๊ชีวไม่ได้มาที่นี่เลย แม้กระทั่งหลู่กับไปชิงอวีนก็ไม่ได้มาที่นี่อีก หลวงหรั่งรออยู่หลายวัน ส่งได้เยวียไปสอบถามดูอีกครั้ง แต่ได้เยวียก็ไม่ได้พบดี๊ชีวเช่นกัน...เขาไม่อยู่ที่กรมซื้อเทียน

วันนี้ได้เยวียก็ไปก่ออีกครั้ง

หลวงหรั่งอยู่เฉยไม่ได้ในที่สุด นางเดินออกจากอุทยานช้าง นางกำนัลหน้าประตูเห็นดังนั้นก็รีบเอ่ยว่า "คุณหนูสิบ วังหลวงเป็นสถานที่สำคัญ มิอาจไปมาส่งเดช ท่านจะไปที่ไหนหรือเจ้าคะ"

หลวงหรั่งแสดงท่าที่เป็นมิตรกับนางกำนัลมากที่สุด นางยัดเงิน

ก่อนหนึ่งไปให้ ยัมพลางพูดว่า "ต้นกล้าซวงเสอกั่วใกล้จะสำเร็จแล้ว แต่ตอนนี้ยังขาดของสำคัญอีกหนึ่งอย่าง รบกวันท่านพาเข้าไปพบผู้กงกซัง"

หากต้องการไปพบผู้กงกซัง เช่นนั้นย่อมไม่มีปัญหา

นางกำนัลรับเงินไว้ รู้สึกว่านางเป็นมิตร จึงยิ้มยิ้มตอบ "ในเมื่อเป็นของสำคัญย่อมมีอาจล่าช้า เชิญคุณหนูสืบตามเข้ามาเถิด"

หวงหรงตามนางไป เดินไปบนเส้นทางเล็กที่รายล้อมด้วยกำแพงวัง มีคนในวังเดินผ่านมาเป็นครั้งคราว ล้วนก้มหน้าจากไปด้วยท่าทางเร่งรีบ สายตามองตรงไปข้างหน้า นางไม่รู้โครงสร้างภายในวังหลวงแห่งนี้ ย่อมแยกไม่ออกว่าตนเองกำลังเดินไปที่ใด

แต่ตอนนี้หากต้องการรู้เบาะแสของตีสี่ชีวิต เกรงว่าคงได้แต่ไปถามซือเก็นอวี่ด้วยตนเองเท่านั้น นางไม่ยอมไปพบซือเก็นอวี่ เพื่อยึดครองอำนาจและเพื่อความเป็นอมตะ ซือเก็นอวี่สามารถถอดชื่อเลือดเนื้อเชื้อไขของตนออกจากราชสกุลที่ละคนได้ ทั้งยังสามารถถ่ายเลือดงูหุ่ยเข้าไปในร่างกายของบุตรแท้ๆ ของตนได้

คนเช่นนี้ใครจะอยากพบเล่า

แต่หวงหรงจำเป็นต้องพบเขา

ต่อให้ตอนนี้นางจะอ่อนแอตั้งปลวกมด แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องลองดูสักครา

ดีร้ายนอกความฝันนางก็ติดค้างบุญคุณคนผู้นั้นอยู่มาก บัดนี้จะนิ่งดูตายได้อย่างไร

หวงหรงเร่งฝีเท้า เดินไปข้างหน้าอย่างร้อนใจ

ขณะเดียวกัน เจดีย์หยวนหวง

ในห้องขังเล็กๆ แสงจากเทียนไขไหลเวียนและกระจายอยู่บน ลูกบิดประการัง ตี้อีชีวกำลังใช้เข็มถักเชือกลูกบิด เขาจับจ้องเชือกลูกบิด เหล่านี้เขมึง จากนั้นก็มองมือตนเองที่กลายเป็นสีม่วงดำ เล็บของเขา ดำสนิทหมดแล้ว ทั้งยังบวมเหมือนจะเน่าเฟะ เขาจึงเอ่ยขึ้น

"ลู่งกง"

นอกประตู ลู่งกงที่นั่งสัปหงกเฝ้าเทียนไขอยู่พลันสะดุ้ง "เจ้ากรรม?"

ตี้อีชีวกว่า "เสื้อผ้าชุดนี้รัดตัวข้า"

"อ้อ...อ้อ" ลู่งกงรีบขานรับ "ก็จริง สองวันนี้เจ้ากรรมตัวบวมยิ่งนัก อาการชุดนี้ต้องไม่พอดีตัวแล้วเป็นแน่ ท่านถอดออกมาก่อน บ่าวผู้เฒ่า จะหาชุดคลุมที่หลวมหน่อยมาให้ท่าน"

แม้จะพูดเช่นนี้ แต่ชุดขุนนางที่ตี้อีชีวสวมอยู่จะถอดได้อย่างไร มันรัดตัวเขาแน่นประหนึ่งหนึ่งอีกชั้น

ลู่งกงหาชุดคลุมสีดำตัวหนึ่งมา เพราะจนปัญญาจึงได้แต่เอากกรไกรมาตัดชุดเก่าของเขาออก พร้อมกับเสียงกรรไกรตัดผ้า ผิวกายภายใต้ร่มผ้าของตี้อีชีวกก็เปิดเผยออกมาทั้งหมด ผิวกายเขาเป็นสีม่วงดำ รวากับถูกขโลมด้วยโลหิต แทบไม่มีสภาพของคนสักเศษเสี้ยว เกล็ดงูที่คุดเคี้ยวไปมาดูอัปลักษณ์จนเห็นแล้วน่าตกใจ

ตี้อีชีวจึงเกล็ดเล็กเกล็ดน้อยที่กระจายอยู่ทั่วร่าง หลังจากนั้นสายตาเขาก็ถูกกรรไกรตึงดูด กรรไกรนั้นเล็กมาก ไม่คม แต่เมื่อกระทบกับแสงเทียน แสงก็กระจัดกระจายอยู่บนนั้น

ลู่งกงก้มหน้าตัดอาการตัวเก่าให้เขาอยู่ ตี้อีชีวจึงเอ่ยขึ้น "ลู่งกง เชือกลูกบิดเหล่านี้วานท่านช่วยนำไปมอบให้แม่นางหวงหว่านแทนข้าที่"

"หวง..." ลู่งกงไม่ทันคิดถึงสตรีผู้นั้น แต่แล้วก็ถึงความคิดกลับมาได้

อย่างฉับไว เขาพูดว่า "คุณหนูสิบหรือ ไ้ๆ เจ้ากรรมโปรตวาง..."

คำว่า 'ไ้' ยังไม่ทันเอ่ยออกมา ตี๋ฮิวก็ใช้สันมือฟาดใส่เขาจนสลบ ตอนลูกกงกล้มลงกับพื้นยังคงกำกรรไกรเล่มนั้นไว้ ตี๋ฮิวคว้ากรรไกรมา ด้วยมือที่สั่นเทา

มือเท้าของเขาล้วนมีห่วงเหล็กคล้องอยู่ ห่วงนี้กลไกสลับซับซ้อน ด้วยสภาพของเขาในตอนนี้อาจปลอดภัยได้โดยสิ้นเชิง ทว่าตอนนี้เขามีกรรไกรเล่มหนึ่งและเข็มเงินถักอีกเล่มหนึ่ง

ความเจ็บปวดและความคลุ้มคลั่งที่มีหลายวันปะทุออกมาในเวลานี้ทั้งหมด ต้องออกไป ต้องไปจากที่นี่!

เขากำกรรไกร ใช้มันไขเปิดห่วงเหล็กบนข้อมืออย่างสั่นเทา กลไกในห่วงเป็นกุญแจเก่าชั้น ต้องใช้ลูกกุญแจที่ทำขึ้นเป็นพิเศษจึงจะไขเปิดได้ ตี๋ฮิวใช้กรรไกรฝนเข็มเงินถักอย่างแรง

มือของเขาสั่นระริก ร่างกายเจ็บปวดจนไม่รู้ว่าเจ็บปวดตรงที่ใด เขารู้สึกว่าทั้งร่างกำลังน่าพะ แต่มือเขายังคงฝอยอย่างบ้าคลั่ง ข้างหูคล้ายมีเสียงดังขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า...ออกไป/จากที่นี่

ลูกกุญแจที่สลับซับซ้อนถึงเพียงนี้ เขากลับใช้เวลาดัดแปลงเพียงแค่ครึ่งเค่อเท่านั้น

ลมหายใจของเขาปั่นป่วน ดวงตาดำล้ายจะมองเห็นไม่ชัด แต่ลูกกุญแจที่หยาบกระด้างนั้นยังคงเสียบเข้าไปในรู เขาหมุนลูกกุญแจที่ทำจากเข็มเงินถักนี้อย่างแผ่วเบา ในสมองมีแต่ความมึนงง ไม่ได้คิดอะไรทั้งนั้น ทว่ามือกลับเคลื่อนไหวอย่างเป็นไปเอง

จากนั้นก็ได้ยินเสียงดังกริ๊ก ห่วงเหล็กเปิดออก ลมหายใจของตี๋ฮิวค่อยๆ ถี่กระชั้นขึ้น เขาใช้ลูกกุญแจนี้ไขเปิดพันธนาการที่เหลือทีละส่วน

หลังจากนั้นก็พุ่งออกไปทันที

ชั้นหนึ่งของเจดีย์หยวนหรง จิวเซิงไปกำลังจดบันทึกลงในสมุดบันทึกทางการแพทย์ ตรวจดูการใช้ยาในวันนี้ ทันใดนั้นเงาดำสายหนึ่งก็พุ่งขึ้นมา จากชั้นใต้ดินของเจดีย์ จิวเซิงไปตกตะลึง นานครู่ใหญ่จึงได้สติกลับมา ตะโกนเสียงดังทันที

"ใครก็ได้รีบมาเร็วเข้า! ขวางเขาไว้!"

ตี้ฮิวไม่ได้ยินเสียงที่ตั้งอยู่ข้างหู เลือดลมพุ่งขึ้นมา ในสมองมีแต่ ความคลุ้มคลั่งปั่นป่วน เขารู้แค่ว่าต้องวิ่งไปข้างหน้า แต่กลับไม่รู้ว่า ต้องวิ่งไปที่ใด

ชุดขุนนางบนร่างเขาถูกตัดจนขาดวิน ผิวหนังทั่วร่างพองขยาย กลายเป็นสีม่วง บนร่างเต็มไปด้วยเกล็ดงูเกลี้ยบ เกี้ยวครอบผมถูกยึดไป นานแล้วเพราะเกรงว่าเขาจะใช้ทำร้ายตนเอง ผมของเขาแผ่สยาย แม้แต่ ชุดคลุมตัวนอกก็ได้สวมใส่

เขาวิ่งทะยานเท้าเปล่าไปบนเส้นทางในวังประหนึ่งสัตว์ป่า ดุจดั่ง ผีร้าย สิ่งเดียวที่เขาไม่เหมือนคือมนุษย์

จิวเซิงไปนำคนไล่ตามมาข้างหลัง แต่เขาเป็นเพียงหมอกคนหนึ่ง ไฉนเลยจะมีพลังกำลังมากมาย เขาวิ่งเร็วเกินไปจนล้มได้แต่ตะโกนอย่าง เจ็บปวด

"รีบจับตัวเขาไว้ ยามที่พิษกำเริบเขาต้องพักรักษาตัวอย่างสงบ หาไม่แล้วโลหิตจะไหลย้อนกลับ พิษจู่โจมหัวใจ อาจคลุ้มคลั่งอาละวาด และตายเพราะหมดสิ้นเรี่ยวแรง!"

ทุกคนฟังดังนั้นแล้วก็ได้แต่ไล่ตามไป แต่ตี้ฮิวในยามนี้พลังกำลัง ไร้ขีดจำกัด องค์กรจะไม่กล้าทำร้ายเขา แล้วจะจับตัวเขาได้อย่างไร

เขาไม่รู้ทิศทางโดยสิ้นเชิง สมองขาดสติปัญญา ได้แต่กววนไปมา
 ส่งเดชในวัง ผู้คนในวังไล่ตาม เขาก็เหินกายกระโดดข้ามกำแพงออกไป
 ภายใต้วังกำแพงบนทางเดินเล็กๆ หวงหรั่งกำลังมุ่งหน้าไปยังที่พัก
 ของผู้กองงโดยมีนางกำนัลนำทาง

นางก้าวเดินอย่างเร่งรีบ จู่ๆ บนกำแพงก็มีบางสิ่งร่วงลงมา
 โดยไม่ทันตั้งตัวแล้วพุ่งตรงมาทางนี้ เพราะยังไม่ทันจึงชนเข้ากับนางทันใด

หวงหรั่งรู้สึกเพียงพละกำลังมหาศาลพุ่งมาตรงหน้า ชนกระแทก
 จนนางทรงตัวไม่อยู่ ล้มลงกับพื้นทันที ตรงหน้าเห็นแต่ดาวสีทอง หาก
 ไม่ได้ฝึกบำเพ็ญมรรคายุทธ์มานานปี ครั่งนี้นางคงเจ็บหนักทีเดียว
 นางนวดคลึงทรวงอกพลาบเอ๋ยขึ้น

"ตัวอะไรนี่..."

พอเอ๋ยถึงตรงนี้ สายตานางก็แจ่มชัดขึ้นอีกครั้ง

ในเดือนสี่ของโลกมนุษย์ นางเห็นคนที่พุ่งชนตนเองล้มลงกับพื้น
 แม้เสื้อผ้าขาดวิ่นบนร่างเขาจะสกปรกมอมแมม แต่หากพิศดูให้ดีสามารถ
 มองเห็นสีพื้นดั้งเดิมได้

...เป็นสีม่วง

เขาเปลี่ยนท่าสยายผม หมอบลงกับพื้น มิได้ลุกขึ้นมา เส้นผมยาว
 ที่จับตัวเป็นก้อนบดบังใบหน้า ทำให้หวงหรั่งมองไม่เห็นหน้าของเขา

นางไม่ได้เดินเข้าไป นางกำนัลข้างกายคว้ามือนางไว้พลาบพูดว่า
 "แม่นางอย่ามองอีกเลย รีบไปกันเถิดเจ้าค่ะ!"

สัตว์ประหลาดบนพื้นที่ไม่เหลือสภาพความเป็นมนุษย์ผมเผ้า
 ยุ่งเหียง เสื้อผ้าขาดวิ่น เขาไม่ขยับเขยื้อนอีก หมอบอยู่กับพื้นนิ่งๆ
 จนกระทั่งคนในวังไล่ตามมาและคุมตัวเขาไว้ พวกเขาใช้เครื่องจองจำ

ขึ้นใหม่คล่องมือเขา เขามีได้ชัดขึ้น ใบหน้าซ่อนอยู่ภายใต้ผมเผ้ายุ่งเหยิง ตั้งแต่ต้นจนจบ

ตอนหวงหรั่งเดินตามนางกำนัลไปและเฉียดผ่านข้างกายเขา เขาไม่ไหวติงเหมือนตายไปแล้วอย่างไรอย่างนั้น

นางกำนัลพูดเสียงค่อย "น่ากลัวยิ่งนัก!"

"น่ากลัวจริงๆ" ดวงตาของหวงหรั่งหลุบต่ำ ตอนเดินผ่านข้างกายเขา นางมองเห็นมือที่บวมจนผิดรูป แม้แต่เล็บยังกลายเป็นสีดำ นั่นจะเป็นมือคนได้อย่างไร รองเท้าปักของหวงหรั่งย่ำไปบนเส้นทางเล็กข้างมือเขา ทางเดินในวังสะอาดสะอ้าน ชับแน่นให้มือข้างนั้นสกปรกเกินบรรยาย เกล็ดงูบนนั้นหนาแน่นถี่ยิบ เห็นแล้วชวนให้คนชนลุกทั้งที่ไม่หนาว นางพูดเสียงค่อย "ไม่รู้ว่าเป็นใคร"

นางเดินตามนางกำนัลไปข้างหน้า รอจนความเคลื่อนไหวเบื้องหลัง หางออกไปแล้วจึงเบี่ยงกายไปมองเล็กน้อยก็เห็นว่าองค์กรที่อยู่ที่ข้างหลังนาง จองจำคนผู้นั้นไว้ ยึดแขนสองข้างของเขาและลากตัวเขาไป

เท้าของเขาเปลือยเปล่า ปลายนิ้วเท้าถูกอิฐปูพื้นในวังบาดจนถลอก ทั้งรอยเลือดเล็กยาวไว้ตลอดทาง

หวงหรั่งต้องใช้แรงอย่างมากที่เดียวจึงจะรักษารอยยิ้มน้อยๆ เอาไว้ได้

วันนี้ผู้คุมงมได้เข้าเฝ้า ตอนหวงหรั่งเข้าไป เขากำลังนั่งดื่มชาอย่าง ผ่อนคลาย หวงหรั่งสูดหายใจเข้าลึกๆ ใบหน้าเจือยิ้มน้อยๆ ยอบกาย ให้เขา

"คารวะผู้คุมงม"

"คุณหนูสืบมาได้ยังไง" ฝูงกงกวางถ้วยชาแล้วรีบเอ่ยขึ้น
"ต้นรวงเสอกัวปรับปรุงพันธุ์สำเร็จแล้วหรือ"

หวงหรั่งยิ้มน้อยๆ ตอบว่า "เรียนกงก ต้นรวงเสอกัวกำลังจะสำเร็จแล้ว
ในที่สุดสกุลหวงก็มิได้ทำให้ฝ่าบาทผิดหวัง แต่วันนี้มีเรื่องหนึ่งยังคง
ค้างคามืออาจแก้ไขได้ ข้าจึงได้แต่มาขอพบเจ้ากรมหรือเข้าเฝ้าฝ่าบาท"

"ขอเข้าเฝ้าฝ่าบาทหรือ" ฝูงกงประหลาดใจอย่างเห็นได้ชัด แต่ยังคง
ยิ้มถาม "มีทราบว่าคุณหนูสืบมีเรื่องใดจำเป็นต้องเข้าเฝ้าฝ่าบาทหรือ"

หวงหรั่งพยายามกลืนความผัดผ่อนในคอลงไป เพื่อให้หน้าเสีย
ของตนฟังดูไม่ผิดแปลกไปจากปกติ "มิขอปิดบัง เมื่อหนึ่งเดือนก่อน
เจ้ากรมมาที่ตำบลเสียนฉาและได้ประกาศต่อหน้าผู้คนว่าจะแต่งงานสาว
สกุลหวง บัดนี้กำหนดวันแต่งงานใกล้เข้ามาแล้ว ไม่รู้ว่าตัวเขาอยู่
แห่งหนใด กงกก็รู้ว่านี่เป็นเรื่องใหญ่ชั่วชีวิตสำหรับสตรีผู้หนึ่ง หวงหรั่ง
จึงจำต้องขอให้ฝ่าบาททรงมอบความเป็นธรรม หรือไม่ก็ขอพบได้เท่า
เจ้ากรมเพื่อขอคำชี้แจง"

ความลำบากใจปรากฏขึ้นบนใบหน้าของฝูงกงก แน่นนอนว่า
หวงหรั่งมองเห็น นางจึงถามขึ้น

"กงกมีความลำบากใจหรือ"

นานทีเดียวกงกจึงตอบว่า "ช่วงนี้เจ้ากรม...เกรงว่าคงไม่อาจมาพบ
คุณหนูสืบได้ บ่าวผู้เฒ่าขอนำความไปทูลฝ่าบาทแทนคุณหนูสืบกี้แล้วกัน"

หวงหรั่งยอภายให้เขา "เช่นนั้นก็รีบทูลฝูงกงแล้ว"

ฝูงกงได้รับมอบหมายจากชื่อเวินอวี่ เดิมทีจุดมุ่งหมายคือการ
ปรับปรุงพันธุ์ต้นรวงเสอกัว ระหว่างนั้นเกิดปัญหาขึ้นเขาก็กังวลใจมาก
อยู่แล้ว บัดนี้ต้นกล้ากำลังจะสำเร็จ เขาย่อมไม่ยากให้เกิดความวุ่นวาย

ใดๆ ขึ้นอีก ดังนั้นเขาจึงตั้งใจไปรายงานชื่อเว็นอวีทันที

เจดีย์หยวนหวง

ตอนฝูงงกเดินเข้าไป สภาพข้างในและทะไปหมด

"น้ำมันเกิดอะไรขึ้น" สีหน้าของฝูงงกเคร่งขรึมโดยพลัน

ฉิวเซิงไปอยู่ในสภาพพลุกพล่าน เขากำลังในห้องครุฑลักตัวตั๊อชีว กลับเข้าไปในห้องข้างชั้นใต้ดินของเจดีย์อีกครั้ง ตั๊อชีวมิได้ขัดขืน รวากับ ถูกสูบลีเยวแรงออกไปจนหมดสิ้น มิแตกต่างจากคนตาย

ฝูงงกเห็นสภาพของเขาแล้วก็ลำบากใจยิ่ง เอ่ยว่า "เฮ้อ เมื่อครู่ คุณหนูสืบบอกว่าอยากพบเจ้ากรม..."

"คุณหนูสืบ...นางมิใช่กำลังปรับปรุงพันธุ์ต้นชวงเสอกั่วหรือ จะพบ เจ้ากรมไปเพื่ออันใด" ฉิวเซิงไปสั่งในห้องครุฑจงจำตั๊อชีวให้ดี จากนั้น ก็ให้คนหามลู่งกออกไป ลู่งกไม่ได้เป็นอะไรมา ไม่ต้องให้หมอรักษา แค่ออให้ฟื้นขึ้นมาก็พอ

ฝูงงกตอบ "ได้ยินว่าเป็นเรื่องการแต่งงานของบุตรสาวสกุลหวง บัดนี้ดูไปแล้วคงได้แต่นำความไปทูลฝ่าบาทแทนนาง"

ระหว่างที่ทั้งสองคนพูดคุยกัน จู่ๆ คนตรงหน้าก็ขยับตัว ฉิวเซิงไป ตกใจ ฝูงงกยิ่งผวาจนถอยหลังไปหลายก้าว

"อย่าให้นางเข้าเฝ้า" เสียงของตั๊อชีวอ่อนระหอยโรยแรง แผ่วเบา จนแทบไม่ได้ยิน

ฝูงงกพูด "เจ้ากรม ท่านยังมีสติอยู่หรือ"

เขาคิดว่าตั๊อชีวมีสภาพเช่นนี้จะต้องเลอะเลือนแล้วเป็นแน่ แต่ตั๊อชีว กลับพูดซ้ำ "อย่าให้นางเข้าเฝ้า"

คราวนี้ผู้กองงได้ยืนยันชัดเจนแล้ว เขาเอ่ยว่า "แต่ถึงอย่างไรคุณหนูลิลก็กำลังปรับปรุงพันธุ์ต้นชวงเสกัวให้ผ่าบาท หากนางไม่ยอมทุ่มเทอย่างเต็มที่ เกรงว่า..."

ดื้อชีวิตขยับริมฝีปาก "ข้า...จะไปพบนางเอง"

ผู้กองกล่ำปากใจอย่างยิ่ง "แต่สภาพของเจ้ากรรมในตอนนี้..." เขาเอ่ยถึงตรงนี้ก็รู้สึกว่าจะไม่เหมาะสมนักจึงเปลี่ยนคำพูด "อยู่ระหว่างการเจ็บป่วย มีอาการต้องลมหรือไอเย็น ไม่เหมาะที่จะออกไปข้างนอก"

ดื้อชีวิตพยายามลุกขึ้นยืน ผู้กองงคิดจะเข้าไปประคอง แต่ฉิวเชิงไปด้านข้างรีบห้ามไว้ "ไม่ได้"

"เพราะอะไร" ผู้กองงถาม

ฉิวเชิงไปตอบเสียงค่อย "เมื่อคืนเสียธุระที่ห้องนายท่านเจ็ดถูกนายท่านเจ็ดกัดจนคอขาด"

ผู้กองงหนาวสะท้าน รู้ดีว่าคนเหล่านี้อุปนิสัยเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก มีอาการคาดเดาด้วยนิสัยของคนทั่วไป เขาอยากเดินเข้าไป แต่ก็ไม่กล้า

ดื้อชีวิตผินหันกายลุกขึ้นด้วยตนเอง หวังหลีกเลี่ยงมือทั้งสองข้างกระทบกัน เขาเอ่ยว่า "เตรียมห้องเจียบบๆ ไว้ห้องหนึ่ง ข้า...จะพูดคุยกับนางผ่านม่านกัน"

เนื่องจากลั่นพองขยาย เขาจึงเปลี่ยนเสียงได้ไม่ขัด ผู้กองงมองฉิวเชิงไป ฉิวเชิงไปได้แต่พูดขึ้น "ก็ได้ แต่พันธุการบนมือและเท้าไม่อาจถอดออกได้"

ดื้อชีวิตจึงต้องสวมเครื่องจองจำสีดำเดินขึ้นไปยังชั้นหนึ่งของเจดีย์ทั้งอย่างนี้

เมื่อดื้อชีวิตก้าวออกจากประตูเจดีย์ ข้างนอกมีแสงสว่าง แต่แสง

ไม่จำนัก เมื่อครู่ตอนเขาคลุ้มคลั่งไม่รู้สึกรู้สีก บัดนี้พอได้สติกลับคืนมาจึง
เป็นหน้าหน้าหนึ่งหลบแสงสว่างโดยไม่รู้ตัว

อาศัยแสงสว่างที่ส่องเข้ามาอย่างกะทันหันนั้น เขามองเห็นคราบสกปรก
บนร่างกายตนเองอย่างชัดเจน เขาเพิ่งลืมนึกจำบุญได้ก็เข้าวังทันที หลัง
การกักขังและทดสอบยาตลอดหลายวัน โลหิตกับฝุ่นดินได้หลอมรวม
เป็นหนึ่งเดียวกับร่างกายเขาแล้ว

เมื่อครู่ลูกกงกตดัชชุดคลุมของเขาออก บนร่างเขาจึงมีแต่เศษผ้า
ขาดวัน ไม่มีส่วนใดที่เหมือนมนุษย์ เหมือนสัตว์ประหลาดตนหนึ่งที่มีชีวิต
อยู่ไปวันๆ ในความมืดมิด แล้วจู่ๆ ก็ปรากฏตัวภายใต้แสงสว่าง

เขาเดินกะเผลกเผลกเข้าไปในห้องที่เงียบสงบห้องหนึ่ง ตลอดทาง
มิได้เอ่ยอะไรทั้งสิ้น ฝูงกงกตดัชมาบังเขาไว้ ม่านผืนนี้กันขวางแสงสว่าง
จางๆ ทั้งยังปิดกั้นผืนฟ้าในเดือนสี่ของโลกมนุษย์ที่เขาเฝ้ามองตรงๆ
อีกต่อไป

เมื่อถึงม่านปิดเรียบร้อย ตี้อชีวนั่งอยู่ในห้อง ฝูงกงกตดัชไปเชิญหวงหว่า
ระหว่งที่รอ จิวเซิงไปยังคงไม่วางใจ เขาถามว่า "เจ้ากรรมรู้สึก
อย่างไรบ้าง"

แน่นอนว่าเป็นการหยั่งเชิงว่าเขายังมีสติอยู่หรือไม่ ถึงอย่างไร
เมื่อครู่เขาก็เพิ่งคลุ้มคลั่งอาละวาด หากเป็นที่ผ่านมาน่าจะค่อยๆ สูญสิ้น
สติรับรู้ หหมดสิ้นเรี่ยวแรงและตายไปแล้ว แต่เพราะเหตุใดจู่ๆ สติของเขา
ถึงกลับคืนมา

ตี้อชีวล้ำยกำลังตรวจสอบความรู้สึกในร่างกาย เขาตอบว่า
"ประสาทสัมผัสทั้งห้าพร่าเลือน กลัวแสง แขนขาสิ้นมิจาอาจควบคุมได้
เส้นลมปราณดังถูกแผดเผา"

ยามเปล่งเสียงแม้จะคลุมเครือไม่ชัดเจน แต่สติกลับแจ่มชัดยิ่งนัก
จิ๋ววิ่งไปจดบันทึกอาการของเขาบนโต๊ะ อยากถามถึงสาเหตุที่ทำให้เขา
ฟื้นคืนสติ แต่ก็เกรงว่าจะเป็นการกระตุ้นเขาอีกครั้ง

เพียงไม่นานนอกประตูก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้น ตี้อชีวนั่งตัวตรงโดย
ไม่รู้ตัว เขาเงยหน้าขึ้นก็เห็นเพียงหลังม่านมีคนเดินเข้ามาช้าๆ ระยะห่างนั้น
ใกล้มาก ทุกย่างก้าวเหมือนกำลังย่ำลงบนหัวใจเขา

"ได้ทำเจ้ากรรมสบายดีหรือไม่" สตรีผู้นั้นยิ้มน้อยๆ ยอบกายคารวะเขา
ผ่านม่านหนาหนั ความจริงแล้วเวลานางคารวะด้วยธรรมเนียมของสตรี
น่ามองมากทีเดียว ดูอ่อนหวานสง่างาม พลั้วไหวดังเทพธิดา

เสียงของนางลอยมา ดังมีพันทุนเขาหมื่นที่ขวางกั้น มีสิ่งกีดขวาง
มากมายหลายชั้น ตี้อชีวได้ยินเพียงเสียงสั่นจางเท่านั้น แต่เขารู้ว่าใน
เสียงนั้นเจือแววขบขัน ทุกถ้อยคำเปี่ยมด้วยความอ่อนหวาน

ทุกคำพูดของเขากล่าวอย่างช้าๆ แต่ชัดเจนยิ่ง "การหมั้นหมาย
ระหว่างข้ากับได้เยวียกเล็กน้อยแต่เนิ่นไป เจ้าปรับปรุงพันธุ์ต้นรวงเสือกัวเสร็จ
ก็กลับตำบลเขียนฉาเถิดของรางวัลของฝ่าบาทจะถูกส่งไปยังบ้านสกุลหวง"

จิ๋ววิ่งไปยืนหลบมุมอยู่ ได้ยินเสียงที่ตี้อชีวเปล่งออกมาแล้วก็เห็นว่า
ชัดเจนกว่าก่อนหน้านี้มาก ถึงขั้นกล่าวว่าเสียงเช่นนี้ไม่แตกต่างจาก
ยามปกติสักนิด เขาทำได้อย่างไรกัน

หวงหว่ายยืนอยู่นอกม่าน รอยยิ้มของนางดังธารวสันต์ "เป็นเช่นนั้น
เองหรือ เช่นนั้นเจ้ากรรมก็ทำให้ได้เยวียกผิดหวังเสียแล้ว หลายวันมานี้
เด็กคนนั้นเอาแต่คิดถึงท่าน"

ฝ่าม่านทั้งหนาและมิดชิด เห็นเพียงเค้าโครงร่างเลื่อนของคนหลังม่าน
เท่านั้น เงาคนนั่งอย่างสง่างาม เรายังคงเหยียดตรง

เสียงของตีสี่ชีวิตขึ้น "คุณหนูลืบทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ ก็พอ ไปเถิด"

หวงหรั่งยิ้มจางๆ พลางพูดว่า "คำพูดนี้ของเจ้ากรรมช่างไร้อื่อโยเสียจริง เช่นนั้นพวกเราค่อยพบกันใหม่ปีหน้าในช่วงหวานเมลิ็ดพันธุ์ฤดูวสันต์แล้วกัน"

ปี...ปีหน้าหรือ คนหลังม่านลึงเลมิได้ตอบ

หวงหรั่งจึงเอ่ยว่า "จะว่าไปแล้วข้าหัดบ่มสุราชนิดหนึ่งไว้ น่ากลิ่นหอมของกุหลาบมาใช้ พอดื่มแล้วให้ทั้งกลิ่นหอมและรสชาติเข้มข้น ช่วงหวานเมลิ็ดพันธุ์ในฤดูวสันต์ปีหน้า ข้าขอเชิญเจ้ากรรมมาร่วมดื่มด้วยดีหรือไม่"

สุราที่มีกลิ่นหอมของกุหลาบหรือ ตีสี่ชีวิตจึงจ้องเงาร่างเลื่อนร่างผ่านม่านกัน ช่างงดงามจริงๆ แม้กระทั่งเงาที่มองเห็นไม่ชัดนี้ยังดูอรชรเกินเปรียบปาน ส่วนเขาในตอนนีไบน้าบวม ผิวเป็นสีม่วง เกล็ดดูขึ้นอยู่บนร่างกายอย่างไร้ระเบียบ หัวร่างเต็มไปด้วยกลิ่นสาบ

เขาตอบ "ไม่ต้อง"

"หากได้เท่าไรมา ข้าจะนำมาให้ด้วยตนเอง" เสียงของหวงหรั่งดังกระดังเงิน นางเดินไปหน้าม่าน หัวใจตีสี่ชีวิตราวกับถูกบีบรัด แต่กลับไต่ยิ้นเพียงเสียงพูดแผ่วเบา "หากได้เท่าไรดื่ม ข้าจะป้อนให้ท่านดื่มเอง"

ประโยคที่เอื่อยออกมาอย่างแผ่วเบานุ่มนวลนี้หวานล้ำปานน้ำผึ้ง

ตีสี่ชีวิตได้ตอบ หวงหรั่งยอบกายอย่างอ่อนช้อยอีกครั้ง นางถอยไปหลายก้าว พอมองไปทางหลังม่านก็เห็นเงาคนเพียงคนเดียว นั่งนิ่งไม่ขยับ ไร้ซึ่งคำพูด จากนั้นนางก็หันกายเดินออกจากห้องไป

เดือนสี่ในโลกมนุษย์ พฤษภาบุปผาเขียวชอุ่ม แต่ผีเฝ้าของนางกลับหนักอึ้งยิ่งนัก ทำให้นางก้าวเดินอย่างยากลำบาก ต่อให้รู้ว่าเป็นเพียง

ความฝันต่อให้รู้ว่าเขาต้องเปลี่ยนจากร้ายกลายเป็นดี แต่จะให้ทำเหมือน
ไม่มีอะไรเกิดขึ้นได้อย่างไร

สายลมปลลายฤดูวสันต์นำพาไอเย็นมา ทำให้เส้นเวลายุ่งเหยิง
เรื่องราวในอดีตทับซ้อนกัน

ดื้อชีวิต นี่เป็นครั้งที่สองที่ข้าเชิญท่านดื่มสุรา

ท่าน...โปรดมาให้ได้ด้วยเถิด

ดื้อชีวิต

36

นางฉิน

หลังจากนั้นหวงหฺวังกี่ไม่ได้พบตีสี่ชีวิตอีก

เวลาค่อยๆ ผ่านผ่านไป พอถึงปลายเดือนห้าในที่สุดนางก็ส่งมอบ
ต้นกล้าขวงเสือกัวออกไป จำนวนต้นกล้าที่นางส่งมอบค่อนข้างมาก ทว่า
ชื่อเวินอวี่ก็ได้เรียกนางเข้าเฝ้า เพียงสั่งให้ฝูกงกงส่งนางกลับตำบลดงเคียนฉิน

วันที่หวงหฺวางจากไป อากาศแจ่มใส แสงอาทิตย์ดังผ้าโปร่งสีทอง
คลี่คลุมไปทั่ววังหลวง ฝูกงกงนำทางข้างหน้า พานางกับได้เหยียเดินไป
ตามเส้นทางในวัง

บนหอที่อยู่ห่างไกลออกไปมีคนผู้หนึ่งยืนอยู่

หวงหฺวารู้ แต่นางมิได้เงยหน้าขึ้นมอง เพียงจงใจผ่อนฝีเท้าให้ช้าลง
ใช้เวลานานแสนนานเดินไปบนเส้นทางเล็กๆ โลกนี้ช่างน่าหดหู่ กาลเวลา
ยาวนานเหลือเกิน บางคำคืนไม่มีดวงดาวและแสงจันทร์ คนที่เดินทาง
เพียงลำพังในยามราตรีก็ได้แต่เข้มแข็งเท่านั้น

บนหอเหวินจิงที่อยู่ไกลออกไป ตี้อีชีวมือจับราวกัน ทอดสายตามองไปจากตรงนี้

เขาสวมชุดคลุมยาวสีดำ อารมณ์หลวมกว้างและมีหมวกที่เียบติดกับเสื้อห่อหุ้มร่างกายเขาไว้อย่างมิดชิด เขาหลบอยู่ในมุมมืดประหนึ่งสัตว์ประหลาดที่มีอาจพบเจอแสงสว่าง

เงาคนที่อยู่ไกลออกไปเล็กลงทุกที ในที่สุดก็กลายเป็นจุดสีดำหายลับไปที่ปลายทาง ตี้อีชีวกำราวกันแน่น พอก้มหน้าลงก็เห็นมือสีม่วงดำของตน

"เจ้าควรพักผ่อนอย่างสงบ มิใช่ออกมาเดินสังเดซ" เสียงของคนผู้หนึ่งดังขึ้นด้านหลัง

แผ่นหลังของตี้อีชีวแข็งเกร็ง เขาอยากจะถูกเขาลง ทว่าขาทั้งสองข้างมีอาการลงได้ ได้แต่เอ่ยว่า "กระหม่อม...ถวายบังคม..."

"ไม่ต้อง" ผู้ที่มาสวมชุดคลุมนักพรตขาวสลัดดำ มือประคองแล่ปิดไว้เป็นช่องเตี้อีชีวเอนอวี่ แม้เป็นช่องเตี้อีชีวเอนอวี่ แต่เขาดูเหมือนเทพเซียนที่บรรลุมรรคาแล้วมากกว่า เขาเดินช้าๆ ไปยังข้างกายตี้อีชีว ทอดสายตามองไปไกลเช่นกัน "เรารู้ว่าที่ผ่านมาลำบากพวกเจ้าแล้ว" ทุกถ้อยคำของเขาราบเรียบ ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ มากนัก "แต่เจ้าลองเงยหน้ามองออกไป ขุนเขาสาวยนที่หิมะหนึ่ ภายใต้ความงดงามรุ่งโรจน์มีโครงกระดูกอยู่มากเพียงใด" จากนั้นก็ยกมือขึ้นวางลงบนไหล่ตี้อีชีวเบาๆ "บัดนี้สำนักเซียนเรืองอำนาจราชสำนักอ่อนแอ จิตใจของราษฎรล้วนอยู่ที่สำนักเซียน หากพวกเราไม่แสวงหาการเปลี่ยนแปลง ช้าเรื่อก็ต้องถูกพยุคส์ร่ายตัวนี้กลืนกินแน่นอน นับแต่โบราณจวบจนตอนนี้ ไม่ว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งใดล้วนมีราคาที่ต้องจ่ายทั้งสิ้น"

ตั๊อชีวเอ๋ยถามในที่สุด "ดังนั้นพวกเราทุกคนล้วนเป็นราคาที่ต้องจ่ายหรือ"

ซือเวินอวี๋ปล่อยมือที่วางบนไหล่เขา ตอบว่า "พวกเจ้าเป็นเสาหลักของราชสำนัก มีเพียงเปลี่ยนแปลงสภาพร่างกายของพวกเจ้า กรมซือเทียนจึงจะสามารถต่อกรกับสำนักเซียนได้ภายในเวลาที่สั้นที่สุด ทอดสายตามองไปทั่วหล้าดูเถิด ไม่มีของวิเศษใดดีไปกว่าเลือดงูหยู่อีกแล้ว"

ตั๊อชีวจ้องมองเขา หวังจะได้เห็นความเหินออกเห็นใจของผู้เป็นบิดา ลักเศษเสี้ยวจากใบหน้าเขา ทว่าไม่มี

"เสด็จพ่อ" ตั๊อชีวใช้คำเรียกขานนี้อีกครั้ง "พระองค์เคยทอดพระเนตรพวกคนที่ตายอยู่ในเจดีย์หยวนหลงลักคราหรือไม๊ พวกเขาดังก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของพระองค์ ทรงเคยคิดถึงพวกเขาคนใดคนหนึ่งบ้างหรือไม่"

ซือเวินอวี๋ได้มองเขา เอ่ยเพียงว่า "โลหิตและน้ำตาของเราได้ท่วมเทให้ได้ล้าไปหมดแล้ว"

แปลว่าไม่

ตั๊อชีวหลบตา ซือเวินอวี๋เอ่ยขึ้นอีก "ข้าเร้วเจ้าย่อมรู้เองว่าเราพุดถูก หากราชสำนักมีอาจปกครองสำนักเซียนก็จำต้องมีกำลังต่อกรกับสำนักเซียนหาไม่แล้วแผ่นดินจะมั่นคงได้อย่างไร พักผ่อนให้ดีเถิด เพื่อตัวเจ้าเองเพื่อราษฎร รวมถึงเพื่อบ้านเมืองทั้งหมด"

กล่าวจบเขาก็หันหลังจากไป

ตั๊อชีวมองส่งเสียบๆ ไอเย็นต้นฤดูวสันต์พัดมา เขาเริ่มไออย่างรุนแรง พิษในโลหิตกำเริบ เขาเริ่มเจ็บปวดอย่างรุนแรงไปทั้งร่างอีกครั้งดังมีมดหมื่นตัวซอนไช ดังไฟร้อนแรงแผดเผา

เขาพิงราวกันทรุดลงกับพื้น ขดตัวเป็นเงาดำกลุ่มหนึ่งอย่างเสียบๆ

ตำบลเขื่อนฉา

ตอนหว่องหรั่งพาได้เวยีกลับถึงบ้านสกุลหว่อง รวงวัลจากชื่อเวยีนั้น
ถูกส่งมาถึงบ้านสกุลหว่องก่อนหน้านี้นี้แล้ว หว่องชู่ออกมาต้อนรับด้วยสีหน้า
เบิกบาน

"ยังคงเป็นเจ้าของข้าที่เก่งกล้าสามารถ คนยังมาไม่ถึง ของ
พระราชทานจากฝ่าบาทก็มาถึงก่อนแล้ว"

หว่องหรั่งมีหรือจะไม่รู้นิสัยเขา นางยอบกายคารวะหว่องชู่ทันที
"ข้าเก่งกล้าสามารถอะไรกัน นี่มิใช่เพราะท่านพ่อสอนสั่งมาดีหรือเจ้าคะ"

หว่องชู่หัวเราะแล้วพูดต่อ "สองปีมานี้บุตรสาวข้ายกความดีความชอบ
ในการปรับปรุงพันธุ์พืชให้ได้เวยีทั้งหมด เดิมที่ข้าก็ประหลาดใจยิ่งที่แท้
บุตรสาวข้ามีอุปนิสัยกล้าเช่นนั้นเอง บัดนี้เจ้าคลี่คลายวิกฤตได้ คิดว่า
ฝ่าบาทกับองค์ชายแปดสิบหกคงจะทรงพอพระทัยมากกระมัง"

ได้เวยีที่อยู่ด้านข้างก้มหน้า นางคล้ายเข้าใจอะไรบางอย่างแล้ว
ดวงตาจึงเต็มไปด้วยความแค้น

ห้าปีมานี้หว่องหรั่งให้นางสร้างชื่อ ที่แท้ก็เพื่อให้นางเป็นหินรองเหยียบ
หรือ! และหากใครครวญให้ดีเรื่องนี้มีความเป็นไปได้มากทีเดียว หว่องหรั่ง
ผู้นี้แต่ไหนแต่ไรเป็นคนให้ความสำคัญกับชื่อเสียงและผลประโยชน์อีกฝ่าย
ใช้คนดีที่จะยอมยกผลประโยชน์ให้นางง่าย ๆ หรือ

ที่แท้ก็รอให้ข้าอับอายขายหน้าทุกคน ได้เวยีลอบกัดฟัน

หว่องชู่กล่าวต่อ "เป็นอย่างไร องค์ชายแปดสิบหกได้ทูลขอ
พระราชทานสมรสจากฝ่าบาทหรือไม่ เมื่อไรพวกเขาก็จะแต่งงานกันเล่า"

หว่องหรั่งคลั่งแค้นเขา แม้ในใจจะชิงชังปานใด แต่รอยยิ้มบน
ใบหน้ากลับอ่อนโยนงดงาม "ด้วยไหวพริบและความสามารถของท่านพ่อ

โยต้องสนใจพื้นที่เล็กๆ อย่างต่ำบลเขียนฉาดด้วยเล้า อาหาร่งเป็นบุตรสาวของท่านพ่อ ย่อมมีปณิธานที่ยิ่งใหญ่ ท่านพ่อวางใจเถิด ข้ามีแผนการที่รัดกุมกว่านี้"

"เจ้าไม่คิดจะแต่งให้องค์ชายแปดสิบหกหรือ" หวงซู่ฟังคำพูดนี้แล้วสีหน้าพลันบึ้งตึง "เจ้าเสียสติไปแล้วหรือไร ตอนนั้นนอกจากราชสำนักยังจะมีใครสามารถยกตำบลดเขียนฉาให้สกุลหวงได้อีก! เจ้าอย่าคิดว่าตนเองปึกล้าชาแข็งแล้ว หากข้าไม่พยักหน้าเห็นชอบ เจ้าก็มีโชอะไรทั้งนั้น!"

ดวงตาเขาฉายแววเหี้ยมเกรียมออกมา หวงหรั่งกลับกอดแขนเขา พลังเขย่าไปมา ออดอ้อนว่า "ท่านพ่อพูดอะไรกัน! ต่อให้ข้าจะออกเรือนก็ต้องรอให้ได้เงื่อนไขที่ดีก่อน บัดนั้นนอกจากราชสำนักแล้วยังมีอีกคนหนึ่งที่สามารถจ่ายราคาสูงได้เช่นกัน ข้ามีท่านพ่อเพียงคนเดียว วันหน้าหากได้รับความคืบข้องหมองใจ นอกจากท่านพ่อแล้วยังจะมีใครให้ความเป็นธรรมกับข้าได้อีก ข้ามีโชคนงเงลา จะขัดคำสั่งท่านพ่อได้อย่างไร"

คำพูดนี้ของนางทำให้หวงซู่พอใจยิ่งนัก หวงซู่แค้นเสียคราหนึ่งแล้วเอ่ยว่า "นับว่าเจ้ารู้ความ ไซ้แล้ว นางบ่าวชั้นต่ำได้เยวียผู้้นก่อดความผิดร้ายแรง ช้างนอกมีเสียงซุบซิบดังไปทั่ว แต่เมื่อวานมีครอบครัวหนึ่งยินดีซื้อตัวนาง ตามความเห็นข้ามีผู้ชายนางออกไปเสียดีกว่า"

ได้เยวียที่อยู่ด้านข้างฟังแล้วใบหน้าซีดเผือด ในสายตาสาวหวั่นคนอย่างพวกนางเทียบกับเดรัจฉานตัวหนึ่งไม่ได้ด้วยซ้ำ ยามนี้เห็นชื่อเสียงนางเสื่อมเสีย สิ่งเดียวที่หวงซู่คิดได้ก็คือรีบชายนางออกไปด้วยราคาที่ต่ำ ส่วนที่ว่าเขาจะชายนางให้ใครมิได้พูดถึงด้วยซ้ำ

หวงหรั่งฟังแล้วก็เพียงยิ้มน้อยๆ เอ่ยในใจว่า "ท่านพ่อ เรื่องของ

ได้เสียจะจัดการเอง ไม่ทำให้ท่านพ่อเสียเปรียบแน่นอนเจ้าค่ะ"

หวงซูได้ยืมนางคัดค้านตนก็เอ่ยว่า "เจ้าออกไปครานี้มีความคิดเป็นของตนเองมากยิ่งขึ้น! เจ้าลองว่ามา สถานการณ์ตอนนี้ยังมีใครหลงกลเจ้าอีก"

หวงหรั่งขยับไปข้างหฺูเขา เอ่ยชื่อหนึ่งออกมาเบาๆ

"เซี่ย...เขาหรือ" คิ้วของหวงซูขมวดเล็กน้อย มองบุตรสาวของตนอีกครั้ง หวงหรั่งดวงตาดั่งธารวสันต์ เต็มไปด้วยประกายวาววับ หวงซูขบคิดอยู่พักหนึ่ง รู้สึกว่าคุ่มคำ จึงเอ่ยว่า "หากเจ้ามีแผนการก็สามารถลองดูได้ แต่ทางด้านองค์ชายแปดสิบหกเจ้าก็ยังคงต้องย่อเขาเอาไว้ ป้องกันมิให้หลุดมือทั้งสองทาง"

วจาเช่นนี้ไม่ใช่สิ่งที่บิดาควรสั่งสอนบุตรสาว ทว่าเขากลับเอ่ยออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่คิดจะปกปิดแม้แต่่น้อย

หวงหรั่งประคองเขาเบาๆ พาเดินเข้าไปในเรือน "เรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว ท่านพ่อวางใจได้เจ้าค่ะ"

ในห้องโถงกลาง หีบสิบกว่าใบวางเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ หวงซูเห็นแล้วก็รู้สึกยินดีปรีดา เขาเปิดหีบใบหนึ่ง รัศมีสีทองสว่างในสาดส่องออกมา สะท้อนจนดูราวกับเขาถูกเลียมด้วยทองทั้งร่าง มิผิดจากที่คิดข้างในเป็นทองคำอันเรียงรายอย่างเป็นระเบียบแถวแล้วแถวเล่า

หวงซูอารมณ์ดีอย่างยิ่ง จึงไม่ถือสาเรื่องเมื่อครู่นี้อีก เพียงโบกมือเอ่ยว่า "หลายวันที่ผ่านมาเจ้าเองก็ลำบากแล้ว ไปพักผ่อนเถิด"

หวงหรั่งรู้ว่าเขาไม่อยากให้ตนเห็นของที่ซื้อเงินอวีตกรางวัลให้ จึงยกกายอย่างรู้กาลเทศะ หันหลังเดินออกไป

พอเดินออกมานอกห้องโถงกลาง มีเจ้าหน้าที่ประคองหีบใบเล็ก

เดินเข้ามา "คุณหนูสิบ นี่เป็นของที่ได้ทำเจ้ากรรมมอบให้ท่าน"

"อ้อ" พอได้ยินชื่อคนผู้นั้นแล้ว รอยยิ้มบนใบหน้าหว่งหว่างก็ดูจริงใจขึ้นมาก นางรับหีบมาแล้วกล่าวขอบคุณเจ้าหน้าที่ ก่อนจะเปิดออกอย่างระมัดระวัง สิ่งที่อยู่ภายในหีบอย่างเป็นระเบียบคือเชือกผูกมัด ในหีบเล็กๆ ใบนี้มีเชือกผูกมัดอยู่หลายร้อยเส้น

ใยน้ำแข็งและลูกปัดประกายล้วนลักร้อยเข้าด้วยกันอย่างประณีตงดงามดั่งสวรรค์สร้าง

หว่งหว่างหยิบเส้นหนึ่งขึ้นมาถือไว้ในมือ เงยบั้นอกอยู่เนิ่นนาน

หลายวันต่อจากนั้นรองเจ้ากรรมชื่อเทียนหลี่ลู่มาตรวจตราการเก็บเกี่ยวฤดูกาลของปีนี้ แน่นอนว่าหว่งซู่ยังไม่ลืมเรื่องของตีสี้ชีวิต แต่ไม่ว่าเขาจะเลียบเคียงถามอย่างไร หลี่ลู่ก็ไม่พูดถึงแม้แต่คำเดียว

หว่งซู่เห็นเนื้อติดมันที่มาถึงปากหลุดลอยไป ส่วนคนที่หว่งหว่างพูดถึงผู้นั้นก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงา เขาก็อดมิได้ที่จะตำหนิหว่งหว่าง แต่เคราะห์ดีที่ตอนนี้เขาหมกมุ่นกับหญ้าเทวดา จึงมีช่วงเวลาที่ได้สติไม่มากนัก

เช้าวันนั้นหว่งหว่างเลือกชุดกระโปรงอย่างพิถีพิถัน ทั้งยังประติดประต่อให้ตนเองอย่างประณีต จากนั้นก็หิ้วเมล็ดพันธุ์ถั่วครึ่งตะกร้าออกจากเรือนไป เนื่องจากปกตินางคอยดูแลที่นาของสกุลหว่ง ยามนี้หิ้วเมล็ดพันธุ์ออกไปจึงไม่สะดุดตาแม้แต่บ่อย

หว่งหว่างทบทวนแผนการครั้งนี้ของตนในใจและคำนวณเวลา

หากจำไม่ผิดวันนี้ตำบลเซียนฉางจะเกิดเรื่องใหญ่ขึ้น

วันนี้เป็นวันที่ห้าเดือนห้า ท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงินเข้มเหมือนเพิ่งผ่านการชะล้างมา แสงอาทิตย์เจิดจ้า แต่มิได้ร้อนแรงแผดเผาเหมือน

ช่วงฤดูคิมหันต์

ใจกลางตำบลเขียนฉามีต้นไทรสูงใหญ่ต้นหนึ่ง บริเวณนี้เป็นสถานที่ที่ดีในการพูดคุยและดื่มชา คนในหมู่บ้านจึงมักมารวมตัวกันที่นี่เพื่อพูดคุยเรื่องสัพเพเหระ พอมีคนเห็นนางมาจึงรีบทักทายทันที

...เวลานี้สกุลหวงนับเป็นตระกูลใหญ่ในตำบลเขียนฉาแล้ว ทั้งทั้งตำบลมีชาวบ้านกว่าครึ่งที่เช่าที่นาของสกุลหวง แต่อันที่จริงสกุลหวงเองก็อดคัดจนน่าสงสาร โดยเฉพาะสำหรับหวงหว่างที่เป็นธูหยินประมุขสำนักมาร้อยกว่าปี นางในยามนี้แม้กระทั่งวัดฤๅษะเก็บของยังไม่มีปัญญาใช้ด้วยซ้ำ

ในสำนักเขียนของวิเศษและวัดฤๅษะมีราคาแพงมาก โดยเฉพาะของวิเศษที่มีตราประทับของสำนักเขียนอยู่ ต่อให้ไร้ประโยชน์เพียงใดทุกคนล้วนแย่งชิง แม้มีทองนับหมื่นตำลึงก็ยากจะซื้อหาได้ ทั้งสกุลหวงมีเพียงหวงซุ่นคนเดียวที่ซื้อวัดฤๅษะเก็บของมาใช้เพื่อให้มีหน้ามีตา

สำนักเขียนที่อยู่เหนือสรรพสิ่ง สำหรับชาวบ้านในสถานที่กันดารเหล่านี้แล้วเปรียบประหนึ่งตะวันจันทราที่ห่างไกลจนเอื้อมไม่ถึง

ความคิดของชาวบ้าน คนในสำนักเขียนกินน้ำค้างและบุปผาเป็นอาหาร แคเป่าลมคราเดียวก็เสกเมฆสลายหมอกได้ พวกชาวบ้านถึงกับคิดว่าแม้กระทั่งสุนัขในสำนักเขียนก็มีไซ้สุนัขทั่วไป แต่เป็นสุนัขเทพบนสวรรค์เกิดมาก็สามารถพูดภาษาคนได้

คำพูดเหล่านี้บัดนี้หวงหว่างฟังแล้ว แน่ใจว่าอย่าอึ้งรู้สึกกลัวเหลือและน่าขัน

แต่นอกความฝันในรัชศกเฉิงหยวนปีที่หนึ่ง ฤดูดินตัวเล็กๆ ที่เยาว์วัยได้ยืนตำนานแปลกประหลาดน่าอัศจรรย์เหล่านี้แล้วเคยรู้สึกประทับใจอย่างยิ่งมาก่อน

นั่นเคยเป็นความฝันของนางเซียว

"คุณหนูสิบ ปีนี้มีเมล็ดพันธุ์ดี ๆ อะไรบ้างหรือ" มีชาวบ้านถามเห็นได้ชัดว่านี่เป็นเรื่องที่ทุกคนสนใจ ชาวบ้านคนอื่นๆ ต่างลือมวงเข้ามา หวงหรั่งจึงเปิดผ้าที่คลุมตะกร้าออกพลาฟูด "นี่เป็นเมล็ดพันธุ์ถั่วของปีนี้ เมล็ดดอวกว่าปีที่แล้ว ระยะเวลาเก็บเกี่ยวก็สั้นกว่า"

นางเยิ่นเมล็ดพันธุ์ถั่วในตะกร้าให้ทุกคนดู สายตากลับลอบสังเกตที่มุมหนึ่ง

...ตรงมุมที่ไม่ห่างออกไปมีเด็กเล็กหลายคนกำลังเล่นสนุกกัน

เป็นเช่นเดียวกับในความทรงจำ พวกเขาพบรู่หนู ด้วยความอยากรู้อยากเห็นจึงไปหาน้ำมาเทลงในรู

หวงหรั่งไม่ได้เยหน้า แต่นางรู้ว่าแท้จริงแล้วบนต้นไม้ต้นนี้มีของวิเศษชิ้นหนึ่งของสำนักเขียนอวิ๋นอยู่ ของวิเศษชิ้นนี้มีชื่อว่าดวงตาส่องภาพ หลักการทำงานเหมือนเนตรทิพย์แก้าคดของกรมซื้อเทียน สามารถถ่ายทอดภาพของที่นี่ไปยังสำนักเขียนอวิ๋นที่อยู่ห่างไกลนับพันหลี่ได้

พวกเขาวบ้านจับเมล็ดพันธุ์ถั่วพลิกดูไปมาพลาฟแสดงความคิดเห็นไม่มีใครสังเกตใดๆ ตรงมุมนั้น

นอกความฝันในรัชศกเฉิงหยวนปีที่ห้า หวงหรั่งแคได้ยินเรื่องที่เซียงหงเงินปราบปีศาจเท่านั้น นางไม่รู้ว่าบนต้นไม้ต้นนี้มีดวงตาส่องภาพอยู่ ย่อมมีโอกาสมาดักรอได้ต้นไม้ล่งหน้า เวลานั้นกว่านางจะคว้าเซียงหงเงินมาครอบครองได้ต้องเปลืองแรงไปมากจริงๆ

ทว่าครั้งนี้คงจะง่ายตายขึ้นมาก

เวลานี้เองตรงมุมนั้นพลันมีควันบางเบากลุ่มหนึ่งกระจายออกมา หวงหรั่งมองเห็นชัดเจนว่าสัตว์ประหลาดหัวเป็นหนูตัวเป็นคนยืนอยู่

เบื่องหน้าเด็กๆ หลายคน พวกเด็กๆ ตกใจจนชะงัก ช่วงเวลานั้นต่างยืนนิ่งอยู่กับที่ อ้าปากค้าง ลืมแม้กระทั่งว่าต้องร้องไห้

หวงหรงก็ไม่กล้าเงยหน้า หากนางรู้ว่าที่นี่มีดวงตาส่องภาพ เช่นนั้นผลลัพธ์ต่อจากนี้ย่อมแตกต่างออกไปมาก ครั้นเห็นสัตว์ประหลาดหัวเป็นหนูตัวเป็นคนรวบคอเด็กคนหนึ่งไว้ หวงหรงก็หวาดเสียวเกรียว

"หยุด!"

พูดจบนางก็หลับตาลง ตัดสินใจพุ่งตัวออกไปทันที กระโจนเข้าไปใส่สัตว์ประหลาดตนนั้น!

...สวรรค์คุ้มครองข้าด้วย หวังว่าเชืงเหงเงินจะมาตามเวลา หาไม่แล้วเห็นที่ข้าคงต้องตายเป็นแน่!!

แต่ไหนแต่ไรหวงหรงไม่เคยทำเรื่องวู่วามไร้สมอง ถึงขั้นดูแลคนการกระทำเช่นนี้ ทว่าตอนนี้กลับเป็นเรื่องจำเป็น

ช่างน่า...ทอดถอนใจจริงๆ

นางพุ่งไปตรงหน้าสัตว์ประหลาด ฟาดฝ่ามือออกไป สองสามปีมานี้ นางฝึกบำเพ็ญมรรคายุทธ์ก็จริง แต่นั่นเป็นเพียงพื้นฐานเท่านั้น พลังจากการฝึกบำเพ็ญมรรคายุทธ์ห้าปี หากเอ่ยออกมาเกรงว่าเจ้าสัตว์ประหลาดตัวนี้คงหัวเราะเป็นแน่

จริงดังคาด ฝ่ามือนี้ของนางแม้กระทั่งชนหนูยังมีอาจทำให้ร่วงได้ ลักเส้น

พอนางเข้าไปแทรก พวกเด็กๆ ก็ได้สติกลับมา วิ่งหนีลี้มลุกคลุกคลานออกมาทันที ชาวบ้านที่อยู่ด้านข้างเห็นดังนั้น แต่ละคนต่างตกใจจนทำอะไรไม่ถูก สัตว์ประหลาดตนนั้นเมื่อเห็นว่าผู้คนรู้ตัวแล้วก็แสดงความดุร้ายออกมาทันที

มันคว่ำร่างหงหว่างไว้ เล็บคมแทงเข้าไปในเนื้อนางทันที เล็บงอรั้งมิเพียงตะปบเนื้อหนังนางไปชิ้นหนึ่ง ยังฉีกอาภรณ์ตรงไหล่นางจนขาด

หงหว่างพลิกมือขัดฝ่ามือออกไปอีกครั้ง แต่พลังวิชาอันน้อยนิดแค่นั้นไม่เพียงพอจริงๆ เจ้าปีศาจหนูตนนี้ไม่หลบด้วยซ้ำ จับเข้าที่คองางทันใด!

ชั่วขณะนั้นหงหว่างถึงขั้นได้กลิ่นเหม็นฉุนจากปากของมัน

ในเวลานี้เองผืนฟ้าที่ปลอดโปร่งไร้เมฆพลันเกิดเสียงครืนดังสนั่น ไกลออกไปเหมือนมีสายฟ้ากำลังก่อตัว ลมกระโชกแรง ทุกคนงยหน้ามองก็เห็นเพียงบนท้องฟ้ามียลแสงสายหนึ่งผ่าทะลวงก้อนเมฆ เขียนกระบี่ในชุดขาวทิ้งตัวลงมาจากฟากฟ้า ลมพัดผมดำของเขาจนปลิวขึ้น เขาคล้ายลงมาจากยอดเมฆ ไม่แปดเป็นอรุณิดิน

ยามทิ้งตัวลงบนพื้น กระบี่วิเศษของเขาแปรเป็นรัศมีแล้วหายไป รองเท้าผ้าไหมเหยียบลงบนดิน ให้ความรู้สึกดังผู้สูงศักดิ์ย่างกรายลงบนผืนดินที่ต่ำต้อย

"ประมุข...ประมุขสำนักเซียบ! เป็นประมุขสำนักเซียบ!" ชั่วขณะนั้นลมพัดเมฆกระจาย ชาวบ้านให้ร้องเสียงดัง

รัศมีในมือเซียบหงเงินแปรเปลี่ยนเป็นกระบี่ ทำท่าฟันไปยังปีศาจหนู ปีศาจหนูตนนั้นโยนหงหว่างออกไป คว้าโอกาสนี้กระโดดหนีไปไกล ส่วนหงหว่างยามร่วงลงบนพื้นก็สร้างทำเป็นยืนได้ไม่มั่นคง ชวนเซไปข้างหน้า

กระบี่แห่งจิตของเซียบหงเงินไล่ตามปีศาจหนูไป พันมันจนขาดครึ่งท่อน ส่วนเซียบหงเงินยื่นมือออกไปประคองคนงามรูปร่างอรชรไว้

คนงามสวมชุดกระโปรงสีผลิง* อ่อน ยามนางอยู่ในอ้อมแขน

* สีผลิง คือสีขาวอมเหลือง

ให้ความรู้สึกนุ่มนวลและอ่อนโยน ต่างหุระย้าบนหูนางได้ผ่านแก้มเขา
ให้ความรู้สึกจุกจี้เล็กน้อย ไหล่นางถูกปีศาจหนูชวนทำร้ายจนอาภรณ์
ขาดวีน เผยให้เห็นผิวกายเป็นวงกว้าง โลหิตอาบย้อมไปทั่วไหล่

เซี่ยหงเงินละลายตาออกไป ถือโอกาสนี้ถอดชุดคลุมสีขาวคลุม
ลงบนร่างนาง

ช่างเหมือนฉากผู้กล้าช่วยหญิงงาม ปราบปีศาจขจัดมารที่แท้จริง!
ไม่ว่าใครเห็นเข้าเป็นต้องให้ร้องว่าดี เล่าลือเป็นตำนานสืบไป

หวงหฺวางเงยหน้าขึ้น ดวงตารักษาความหวาดหวั่นไว้สองส่วนได้อย่าง
เหมาะสม นางยึดตัวตรง ยอบกายเล็กน้อยพลางพูดขึ้น

"ขอบคุณประมุขสำนักเซี่ยที่ช่วยเหลือ"

เซี่ยหงเงินเห็นใบหน้าแล้วพลันบังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาด
อย่างบอกไม่ถูก

...สตรีผู้นี้ กลิ่นอายของนาง ท่วงทีของนาง เสียงของนาง คล้าย
วิญญาณในความฝันที่เคยพัวพันกับเขานับครั้งไม่ถ้วน คั่นเคยจนน่าตกใจ
ทว่านางเป็นใครกัน

37

รักคนอมผู้มีความสามารถ

เขียนเงินปล่อยตัวหวงหรั่ง ในใจขบคิดเป็นร้อยเป็นพันครั้ง แต่กลับ
ไม่มีความทรงจำของสตรีผู้นี้แม้แต่หน่อย

เขามีโอกาสอธิบายความรู้สึกสะเทือนใจของตนเองหลังจากได้พบ
สตรีผู้นี้เป็นครั้งแรกได้

หวงหรั่งย่อมมองเห็นอาการเหม่อลอยของเขา...ปรณินิบัติเขามา
ร้อยกว่าปี ต่อให้เป็นสีหน้าท่าทางเล็กน้อยเพียงใดนางก็จับสังเกตได้
นางกุมบาตแผลที่ไหล่ อดทนกับความเจ็บปวดลางพูด

"บุญคุณของประมุขสำนัก ข้าขอตอบแทนในวันหลัง ข้า...ข้า..."
นางกดไหล่ตนเองไว้ แนนอนว่าไม่เดินจากไปอยู่แล้ว สองตาของนาง
ปิดลง แสร้งทำเป็นล้มไปข้างหน้า...และเขียนเงินยอมไม่ปล่อยให้นาง
ล้มกระแทกพื้น

เขายื่นมือไปประคองหวงหรั่งอีกครา ขบคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามว่า

"แม่นางผู้เฒ่าบ้านอยู่แห่งหนใดหรือ"

พอเขาเอ่ยถาม ชาวบ้านทั้งหลายต่างแย่งกันตอบ แทบอยากจะ
ขุดบรรพบุรุษของหงหว่างออกมารายงานประมุขสำนัก

เชี่ยหงเจินได้ยืนที่ฟ้านักของหงหว่างชัดเจนแล้วก็ซ่อนร่างนางขึ้นมา
อุ้มนางเดินไปบ้านสกุลหง

หงหว่างปล่อยให้เขาอุ้มตั้งแต่ใจกลางตำบลกลับไปยังบ้านสกุลหง
ระยะทางเท่านี้สำหรับเชี่ยหงเจินใกล้เคียงนิดเดียว แต่สำหรับ
หงหว่างกลับคล้ายดั่งไกลแสนไกล เมื่อก่อนตอนอยู่หอฉีลู่ หากนาง
อดอ่อนมากเข้า บางครั้งเชี่ยหงเจินก็จะอุ้มนางเช่นนี้ จากลานเรือนเล็ก
เดินไปจนถึงห้องนอน

ระยะทางตอนนั้นใกล้กว่าตอนนี้ แค่เพียงร้อยก้าว แต่มันกลับเป็น
น้ำตาถึง* ในห้วงเวลาที่แสนยาวนานของนาง

หงหว่างหลับตา ประสาทมัสต์ตลอดทั้งร่างเปิดออกทั้งหมด
นางได้ยินเสียงหัวใจเต้นของคนผู้นี้ได้กลิ่นหอมเย็นของกล้วยไม้
จากเรือนร่างเขา นางถึงขั้นสัมผัสได้ถึงหนังด้านบนฝ่ามือเขาผ่านอาภรณ์
ชั่วขณะนั้นราวกับเวลาไม่เคยขาดหายไป นางยังคงอยู่ที่หอฉีลู่
ส่วนเขาก็ใจกว้างกับนางอย่างหาได้ยาก

เชี่ยหงเจิน...สำหรับนางแล้วชื่อนี้เหมือนคาถามากกว่า เพียงแต่
นางท่องมาร้อยกว่าปี บ้างโกรธบ้างยินดี บ้างเศร้าบ้างแค้น แต่มันไม่เคย
ส่งผลใดๆ มาก่อน

หงเจิน ในที่สุดพวกเราก็ได้พบกันอีกแล้ว

* น้ำตาถึง คือ น้ำตาที่เดียวได้จากปรัชญาซึ่งมีองค์ประกอบของแป้ง เช่น ข้าวสาลี ข้าวฟ่าง ข้าวโพด เป็นต้น

ระหว่างนั้นมีชาวบ้านวิ่งเพื่อนำความไปบอกหลวงชูก่อน แรกเริ่มหลวงชูยังฟังไม่เข้าใจ ถามว่า "อะไรนะ"

ชาวบ้านปากไวตอบว่า "เพื่อช่วยเหลือคน เมื่อครู่คุณหนูสืบจึงต่อสู้กับปีศาจหนูจนได้รับบาดเจ็บ ประมุขสำนักเซียกำลังอุ้มนางกลับมา"

"ประมุขสำนักเซียหรือ ประมุขสำนักเซียคนใด" หลวงชูทวนชื่อคนสกุลเซียในรัศมีสืบลี้แปดหมู่บ้านในใจคราหนึ่ง แต่ก็นึกไม่ออกว่ามีใครที่คู่ควรกับบุตรสาวตน เขารู้สึกโมโหอยู่บ้าง...หากมีพวกอันธพาลไม่รู้ความอุ้มบุตรสาวตนกลับมา เช่นนั้นสินสอดที่จะได้รับในวันข้างหน้าตอนมีคนมาเจรจาซื้อจะต้องลดลงมากเป็นแน่ ค่าตัวของหลวงหรั่งนั้นไม่น้อยทีเดียว เขาถึงกับหวังว่าราชสำนักจะยกตำบเลี้ยงนาคให้เขา!

หลวงชูไม่สบอารมณ์ ก้าวยาวๆ ออกจากประตู เวลานี้เองนอกประตูก็มีคนเดินเข้ามา หลวงชูเงยหน้ามอง ก่อนจะตกตะลึง

เซียงหงเงินสวมอาภรณ์ขาวบริสุทธิ์ รัศมีแผ่ไปทั่ว ท่วงทีเช่นนั้นประหนึ่งจันทราดาราที่มนุษย์มีอาจเอื้อม เขาคุ้มหลวงหรั่งเข้ามาแล้วถามขึ้น

"ประมุขของบ้านอยู่ที่ใด"

น้ำเสียงของเขาเรียบเฉยว่างเปล่าระคนความใจกว้างอารีของผู้ที่มีฐานะสูงส่งและมองผู้อื่นต่ำกว่า

หลวงชูวิ่งมาตรงหน้าเขา รู้สึกด้อยต่ำกว่าเขาในชั่วพริบตา รีบเอ่ยว่า "ข้าคือประมุขสกุลหลวง มีทราบบว่าท่านคือ..."

เซียงหงเงินผงกศีรษะเล็กน้อย ตอบอย่างสุภาพ "ประมุขสำนักเซียนอวี่หู่ เซียงหงเงินคารวะผู้เฒ่าหลวง"

ชื่อนี้ดังอสันบาตดังครืน สั่นสะเทือนหลวงชูจนมึนงง นานครู่ใหญ่กว่าเขาจะตอบว่า "อ้อ...อ้อ..." จากนั้นก็สะดุ้งเมื่อได้สติกลับมา "ปะ...ประมุข

สำนักเขีย!"

ช่วงเวลานั้นเขาไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไปอย่างไรด้วยซ้ำ หงชูณมีมือไปมาไม่หยุด เน้นนานจึงค้นคำพูดประโยคหนึ่งออกมาได้

"ท่าน...ท่านเขียนมาเยือนตำบลเขียนฉาได้อย่างไร"

"แม่นางผู้นี้เป็นอะไรกับท่าน" เขี่ยหงเงินขมวดคิ้วถาม ดูออกว่าบุรุษตรงหน้ามิได้หวังโยคนเจ็บสักนิด

หงชูรีบตอบ "นางเป็นบุตรสาวคนที่สิบของข้าหวงหรง นี่นางเป็นอะไรไป บาดเจ็บสาหัสหรือไม่" เขาได้สติกลับมาครบถ้วนแล้ว นี่เป็นโอกาสอันดีในการปั่นปายเขี่ยหงเงิน! จึงรีบเอ่ยว่า "ประมุขสำนักเขี่ยรีบพานางเข้าไปในห้องเกิด ข้าจะไปเชิญหมอมาเดี๋ยวนี้"

"ไม่จำเป็น" เขี่ยหงเงินให้เขานำทาง จากนั้นก็อุ้มคนในอ้อมแขนตรงไปยังเรือนหลังน้อยของนาง

หวงหรง...เขี่ยหงเงินทวนชื่อนี้อยู่ในใจเจี๊ยบๆ เขาคุ่นเคยเหลือเกินรู้สึกเหมือนวาทสนาในชาติก่อนลึกล้ำจนพานพบอีกคราในชาตินี้

กระทั่งยามอุ้มนางไว้ในอ้อมแขนก็ยังรู้สึกสะเทือนใจ รวากับว่าระหว่างพวกเขาเคยมีความทุกข์ตรมขมขื่นที่ยากจะอธิบายเป็นคำพูดได้

นี่...จะเป็นไปได้อย่างไร เขาเป็นผู้ฝึกบำเพ็ญ เห็นกิเลสเป็นดังรากเหง้าของความชั่วร้าย ปกติข้างกายไม่เคยมีสตรีปรนนิบัติ

เขี่ยหงเงินเข้าไปในห้องนอนของหวงหรง ม่านโปร่งในห้องนอนนางเจือประกายสีทอง บนขอหยกห้อยถุงน้ำโซดใบเล็กไว้สองใบ สะท้อนความน่ารักอ่อนหวานของสตรี เขี่ยหงเงินวางนางลงบนเตียง จากนั้นก็หยิบยาลูกกลอนเม็ดหนึ่งออกมาจากวัตถุพิเศษเก็บของและป้อนใส่ปากนาง

หงชูที่อยู่ด้านข้างสูดปากคราหนึ่ง ทำทางปวดใจยิ่งนัก...ยาลูกกลอน

ที่เขียนเงินหลอมเองกับมือ นี่เป็นของล้ำค่าปานใด

ยาลูกกลอนนั้นเข้าปากก็ละลายทันที ไม่จำเป็นต้องกลืนด้วยซ้ำ หวงหรั่งรู้สึกอย่างทันทีว่าฤทธิ์ยากระจายไปทั่วร่างกาย บริเวณบาดแผลรู้สึกเย็นระลอกหนึ่ง เขียนเงินนั่งอยู่ข้างเตียง จนกระทั่งหวงซู่เอ๋ยขึ้น

"ในเมื่อประมุขสำนักอุตุส่าห์มาแล้ว มีสั้อยู่กินอาหารที่บ้านสกุลหวงสักมื้อ ให้พวกข้าแสดงน้ำใจบ้างได้หรือไม่"

ด้วยนิสัยของเขียนเงิน เขาย่อมไม่รังออยู่ในตำบลเล็กๆ แห่งหนึ่ง กระทั่งคนหน้าหนาย่างหวงซู่ยามเอ่ยคำเชื้อเชิญนี้ออกไปยังมีได้คาดหวังอะไร แต่ถึงกระนั้นเขียนเงินกลับเอ่ยตอบ

"เช่นนั้นก็รบกวนผู้เฒ่าหวงแล้ว"

หวงซู่แทบไม่อยากจะเชื่อหูตนเอง... *สุสานบรรพชนมีควันเขียวแล้ว!* ถึงกับมีเกียรติได้ต้อนรับประมุขสำนักเซียนอวี่!

เขารับตอบ "มิกล้าๆ ข้าจะไปจัดการด้วยตนเองเดี๋ยวนี้!" เขามีสีหน้ายินดีปรีดา รีบสั่งการบ่าวรับใช้ให้จัดเตรียมงานเลี้ยงท่ามกลางสายตาของเพื่อนบ้านทั้งหลาย

เขียนเงินนั่งอยู่ข้างเตียง หวงหรั่งย่อมรู้ว่าตนควรพินได้แล้ว นางจึงลืมตา ทำท่าจะลุกขึ้นนั่ง เขียนเงินก็กล่าวขึ้น

"พิษหนูในร่างแม่นางถอนออกมาแล้ว เหลือแค่ทำแผลใส่ยาเท่านั้น"

หวงหรั่งใช้ชุดคลุมตัวนอกของเขาห่อร่างไว้แน่น "ครั้งนี้โชคดียที่ได้ประมุขสำนักยื่นมือเข้าช่วยเหลือ บุญคุณของประมุขสำนัก อหาร่างจะต้องตอบแทนแน่นอน"

เขียนเงินรับคำแล้วถามว่า "แม่นางเป็นผู้ฝึกบำเพ็ญธาตุดิน เหตุใดตำราที่อ่านล้วนเป็นวิชาของผู้ฝึกกระบี่เล่า"

เขาชี้ตำราคัมภีร์ในห้อง ที่แท้เมื่อครูเขากวาดตามองคราเดียวก็เห็น
ข่าวของที่วางอยู่บนโต๊ะของนางแล้ว ตำราเหล่านี้ชัดเจนว่ามีแต่ผู้ฝึกบำเพ็ญ
มรรคายุทธ์เท่านั้นที่ใช้

แน่นอนว่า...เป็นเพราะท่านอย่างไรเล่า

หวงหฺวางครุ่นคิดอย่างเยาะหยันในใจ แต่ใบหน้ากลับฉายแววลังเล
ผ่านไปครู่หนึ่งนางก็ลงจากเตียง ประสานมือให้เซี่ยหงเงินพลงพุด

"เพราะข้าเลือกมโสดในความสง่างามของเซี่ยนกกระปี่ ทั้งยังคิดจะ
ทอ้งไปทั่วหล้า ช่วยเหลือผู้คนผดุงความเป็นธรรม จึงได้ฝึกบำเพ็ญมรรคายุทธ์
ทำให้ประมุขสำนักเซี่ยชบั่นแล้ว"

เซี่ยหงเงินรับคำแล้วชี้ไปยังของสิ่งหนึ่งบนโต๊ะ ถามว่า "นี่คืออะไร"

หวงหฺวางมองตามนิ้วมือเขาไป...เป็นเจ้าหนอนบั้งตัวนั้น นางยิ้ม
พลงตอบ "อาหฺวางเกิดมาโง่เขลา บ่อยครั้งยามฝึกบำเพ็ญมักจะใจลอย
ของสิ่งนี้...ช่วยเรียกสติให้เข้าได้"

เรียกสติหรือ

เซี่ยหงเงินยื่นมือไปจี้มโสดเจ้าหนอนบั้งตัวนั้น ก่อนจะหดยมือกลับ
โดยพลัน เห็นได้ชัดว่าเขาเข้าใจคุณสมบัติของเจ้าสิ่งนี้แล้ว จึงหัวเราะ
ออกมาโดยไม่เอื่อยอะไร

หวงหฺวางทำสีหน้าประหม่า "วิธีของคนโง่เขลามิอาจใช้อวดผู้อื่นได้"

"เจ้ามีใจใฝ่รู้ ประเสริฐยิ่งนัก" เซี่ยหงเงินไม่ถือสาแม้แต่น้อย เขา
ยอมไม่ถือสาอยู่แล้ว ตลอดร้อยกว่าปีนอกความฝัน เขาชื่นชอบคนที่มี
ความมูมานะเสมอมา กับศิษย์ที่ใฝ่รู้ใฝ่เรียนอย่างกระตือรือร้น เขาก็
มักจะคอยดูแลเป็นพิเศษ

"ในเมื่อเจ้าใฝ่รู้ถึงเพียงนี้ เหตุใดตระหนักรู้เพียงแค่นี้ฐาน ไม่อาจ

แตกฉานวิชาขั้นล่ำเลิศได้" เขาถาม

เห็นได้ชัดว่าเขาารู้สึกว่าพลังวัตรของนางอ่อนด้อยเกินไป หวงหรั่งตอบว่า "ประมุขสำนักไม่รู้อะไร สกุลหวงเป็นผู้ฝึกบำเพ็ญธำตุดิน ยึดถือการปรับปรุงพันธุ์พืชเป็นอาชีพ ยามอาหาร่างฝึกบำเพ็ญมรรคายุทธ์ก็ทำได้แค่นั้นช่วงที่มีเวลาว่างเท่านั้น มีอาจใช้วิชายุทธ์ในการดำรงชีพ"

เซี่ยหงเงินพยักหน้า เขาเป็นประมุขสำนัก รู้ถึงสถานการณ์ของภูตระดับกลางเหล่านี้ดี จึงเอ่ยว่า "เมื่อเป็นเช่นนี้การที่พื้นฐานของเจ้าแข็งแกร่ง ฝึกฝนมาอย่างถูกต้องก็นับว่าหาได้ยากยิ่ง"

เรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว นอกความฝัน เพื่อบ่มเพาะเซี่ยจิวเออร์ หวงหรั่งต้องใช้เวลามากเพียงใด

ร่างกายแรงใจที่นางทุ่มเทไป เซี่ยหงเงินจะรู้ได้อย่างไร

หวงหรั่งทำสีหน้าน้ำนอบน้อม "แคว่ดเสื่อจากแมว* เท่านั้น เนื่องจากไม่มีอาจารย์คอยชี้แนะ ข้าจึงฝึกบำเพ็ญส่งเดช"

เห็นได้ชัดว่าเซี่ยหงเงินพอใจกับคำพูดนี้ "หนทางการฝึกบำเพ็ญเซียนนั้นยากลำบากและอันตราย การฝึกบำเพ็ญตามตำราเต็มไปด้วยความเสี่ยง"

หวงหรั่งก้มหน้าลง ท่าทางผิดหวังเล็กน้อย "อาหาร่างชาติกำเนิดต่ำด้อย การจะดำรงเป็นศิษย์อาจารย์ชื่อดังมิใช่เรื่องง่าย"

เซี่ยหงเงินพยักหน้า เขากวาดตามองห้องของนางอีกครั้ง เห็นบนผนังห้อง บนโต๊ะ และอีกหลาย ๆ จุดล้วนมีร่องรอยประสบการณ์ที่นางได้จากการฝึกบำเพ็ญ เขาหยิบสมุดเล่มหนึ่งขึ้นมาเปิดดู พบว่าแนวคิดหลายอย่างในนั้นล้วนไม่ธรรมดาจริง ๆ

* วาดเสื่อจากแมว หมายถึงการเปลี่ยนแปลงโดยขาดความรู้ความเข้าใจที่แท้จริง

...เรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว หวงหรั่งรู้ว่าเขาจะมาวันนี้ นางจะไม่เตรียมพร้อมได้อย่างไร อีกทั้งนอกความฝันแม้นางจะไม่ฝึกบำเพ็ญแต่ดีร้ายก็เป็นสุหยินประมุขสำนักเซียนอวิหุมาร้อยกว่าปี ถึงจะไม่เคยกินเนื้อหมู แต่ย่อมต้องเคยเห็นหมูวิ่ง

เซียหงเงินรู้สึกว่ายาสตรีผู้นี้ไม่ธรรมดา ด้วยนิสัยของเขาน่าจะเสนอแล้วว่าจะแนะนำนางเข้าสู่สำนักเซียน แต่ไม่รู้เหตุใดเขากลับระงับความคิดนี้ไว้

เขาเดินช้าๆ ออกจากห้องนอนหวงหรั่ง หวงหรั่งได้แต่เดินตามออกไป

เซียหงเงินมองดูลานเรือนน้อย เห็นในนั้นมีเมล็ดพันธุ์จำนวนมากที่อยู่ระหว่างการเพาะเลี้ยง จึงเอ่ยถามไปเรื่อยเปื่อย

"ในเมื่อเจ้าเป็นภูตดิน แล้วเคยปรับปรุงพันธุ์พืชที่มีชื่อเสียงออกมาบ้างหรือไม่"

หวงหรั่งจึงเข้าไปเล็กน้อย ก่อนตอบว่า "ข้า...ปณิธานของข้าหาใช่สิ่งนี้ไม่ จึงไม่เคยปรับปรุงพันธุ์พืชที่โดดเด่น"

เซียหงเงินเอ่ยถามเช่นนั้นเดิมทีไม่มีเจตนาใด แต่คำตอบของหวงหรั่งกลับเหนือความคาดหมายของเขา

...สำนักเซียนอวิหุมาดวงตาส่องภพไว้ในตำบลดินแดน แม้ที่แห่งนี้จะเป็นเพียงตำบเล็กๆ แต่ในฐานะประมุขสำนักเขาย่อมเคยสำรวจดูหวงหรั่งเป็นผู้ดูแลกิจการการค้าทั้งหมดของสกุลหวง แต่กลับไม่เคยปรับปรุงพันธุ์พืชเลื่องชื่อออกมา เรื่องนี้มีใช้ประหลาดมากหรือ

เขากล่าวว่า "ได้ยินว่าสกุลหวงมีสตรีที่น่าอัศจรรย์ผู้หนึ่ง เคยปรับปรุงพันธุ์ข้าวเหลียงหมี่ ช่วยเหลือได้หลายไว้ในช่วงที่เกิดภัยแล้ง

โด่งดังยิ่งนัก"

หวงหรั่งอุทานเบาๆ แล้วตอบว่า "เรียนประมุขสำนักใช่แล้วเจ้าคะ สตรีผู้นี้มีนามว่าไต้เยวี่ เป็นสาวใช้ประจำตัวของข้าเอง"

เซี่ยหงเงินพยักหน้า "ได้ยินว่าสตรีผู้นี้มีทะเบียนทาส เจ้าเป็นเจ้านายของนาง แต่กลับไม่ยึดเอาความดีความชอบไป เห็นได้ชัดว่าจิตใจสะอาดบริสุทธิ์ หายากยิ่งนัก"

แค่นี้ก็หายากแล้วหรือ หงเงิน เรื่องที่หายากอย่างแท้จริงรออยู่ในวันหน้าต่างหาก หวงหรั่งคิดในใจ แต่ภายนอกนางยังคงสุภาพนอบน้อมนางเอ่ยตอบ

"เรื่องนี้...อาหรั่งมีอาจรับคำชมของประมุขสำนักได้เจ้าคะ"

หลังการสนทนาช่วงสั้นๆ เซี่ยหงเงินก็บังเกิดความรู้สึกที่ค่อนข้างดีต่อหวงหรั่ง

สตรีผู้นี้ไม่ได้ห่วงไวกับฐานะและตำแหน่งของเขา คำพูดเหมาะสมจิตใจก็บริสุทธิ์ดีงาม อีกทั้งดูจากห้องนอนของนางแล้ว เห็นได้ชัดว่าเป็นคนมูมานะพากเพียร เป็นต้นกล้าที่ไม่เลว

ภูตระกูลล่างจะเข้าสำนักเซียนเป็นเรื่องยาก แต่ถ้าหากมีเขาอยู่ย่อมไม่ใช่ปัญหา

เซี่ยหงเงินไม่รู้ตัวตนเองลึกลับอะไร สุดท้ายเขาก็มิได้เอ่ยปากออกไป...หวงหรั่งที่ห่อร่างด้วยชุดคลุมของเขาทำให้เขารู้สึกชืดไกลเป็นพิเศษ

เวลานี้เองไต้เยวี่ก็เดินเข้ามา นางเดินไปยังข้างกายเซี่ยหงเงินและยอบกายลง "ประมุขสำนักเซี่ย งานเลี้ยงสุราจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว นายท่านเชิญท่านไปร่วมงานเลี้ยงเจ้าคะ"

เขียนเงินผงกศัระะ หวงหรั่งพูดต่อทันที "อาหรั่งยินดีนำทางให้ประมุขสำนัก...เพียงแต่ไปร่วมงานเลี้ยงในสภาพเช่นนี้ดูไม่เรียบร้อย ขอประมุขสำนักโปรดอนุญาตให้ข้าผลัดอาภรณ์ด้วย"

บนร่างนางยังสวมชุดคลุมของเขียนเงินอยู่ อาภรณ์ข้างในถูกปีศาจหนูვნวนจนขาด แน่แน่นอนว่าต้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เขียนเงินไม่ถือสาเพียงเอ่ยตอบ

"ได้"

หวงหรั่งยกบกายให้เขาอย่างอ่อนช้อย ก่อนจะเดินเข้าไปด้านในเพื่อผลัดอาภรณ์

ไต้เยวี่ลอบชำเลื่องมองทั้งสองคราหนึ่ง นางประหนึ่งมีหนามยอกอกทำเช่นนั้นอีกแล้ว คราวก่อนก็ทำกับไต้เท้าชิวเช่นนี้ ครั้นนี้พบประมุขสำนักเขียน... ก็ใช้อุบายเดิมๆ อีกครั้ง

เขียนเงินยอมไม่รู้จักความคิดในใจไต้เยวี่ เขายืนนิ่งอยู่ไต้ชายคารอหวงหรั่ง

ชายคาสีเขียวอมเทา ส่วนเขาสวมอาภรณ์สีขาว แขนเสื้อสะอาดไม่แปดเปื้อนมลทินคุดหิมะ

ไต้เยวี่ถึงขั้นไม่กล้ามองเขาเป็นครั้งที่สอง เพียงเอ่ยว่า "คุณหนูสืบทอดเปลี่ยนเสื้อผ้าต้องใช้เวลาสักพัก ให้ไต้เยวี่ขงซาให้ประมุขสำนักสักถ้วยเถิดนะเจ้าคะ"

"เจ้าคือไต้เยวี่หรือ" เมื่อครู้เขียนเงินได้ยินหวงหรั่งพูดถึงสาวใช้ประจำตัวผู้นี้ ยามนี้จึงอดสังเกตนางมากขึ้นมิได้

ไต้เยวี่รีบตอบว่า "นามอันต่ำต้อยของบ่าวมิกล้าให้ระคายหูประมุขสำนักเจ้าคะ"

เซียงเงินยิ้ม ยามที่เขาอึ้งงัดลิ้นหิมะนับพันโปรยปราย ดังบุปผา
ผลิบานในแดนมนุषย์ "ผู้คนในไต้หวันล้วนเหมือนกัน โยต้องแบ่งแยก
สูงศักดิ์ต่ำต้อยแล้ว ได้ยินว่ารัชศกเฉิงหยวนปีที่หนึ่งเจ้าเป็นคนปรับปรุง
พันธุ์ข้าวเหลียงหมี ช่วยเหลือชาวบ้านที่ประสบภัยแล้งนับไม่ถ้วน แม่นาง
ได้เยี่ยสร้างควมดีความชอบมากมายนัก"

ได้เยี่ยรู้เพียงว่าเขาสูงศักดิ์ แต่ไม่คิดว่าเขาจะเป็นมิตรและเป็นกันเอง
เช่นนี้ นางรีบตอบทันที "ประมุขสำนักเซียนมเก็นไปแล้ว ได้เยี่ยละอายใจ
มิกล้ารับเจ้าคะ"

เซียงเงินกล่าว "ข้าดูออกว่าเจ้ามีสายเลือดจึงจกอยู่ครั้งหนึ่ง
ชาติกำเนิดหาใช่ภูตดินไม้ มีความสามารถเช่นนี้ได้แสดงว่าพรสวรรค์
จะต้องสูงล้ำเป็นแน่"

ได้เยี่ยมีหรือจะกล้ายอมรับคำว่า 'พรสวรรค์สูงล้ำ' ของเขา เขาคือ
เซียงเงินเซียว!

เซียนกระบี่อันดับหนึ่งแห่งสำนักเซียนอวี่หูกำลังเอ่ยปากยกย่องตน
ได้เยี่ยมีนงเล็กน้อย แต่ความรู้สึกราวกับล่องลอยได้เช่นนี้ช่างดีเหลือเกิน
นางจึงไม่ได้อธิบายความจริง กลับเอ่ยตอบ

"ปาวละอายใจยิ่งเจ้าคะ"

เซียงเงินกล่าวขึ้นอีก "สร้างความสุขให้ผู้คนมีอะไรน่าละอายใจ"

หัวใจได้เยี่ยเต้นเร็วขึ้น... ฟังจากคำพูดของเซียงเงิน เขารู้สึกดี
กับนางมากทีเดียว! หากเขาสามารถช่วยให้นางหลุดพ้นจากทะเบียนทาส
ได้...

นางยังคิดก็งัดต้นตอ ในไต้หวันนอกจากราชสำนัก เกรงว่าคงมีเพียง
สำนักเซียนอวี่หูที่สามารถมอบอนาคตที่สดใสให้แก่นาง ทุกสิ่งทุกอย่าง

ที่นางปรารถนาความจริงแล้วเป็นเพียงคำพูดง่ายๆ ประโยคเดียวของ
เชยหงเงินเท่านั้น!

เมื่อคิดได้ดั่งนี้นางก็เอ่ยเสียงเศร้า "ได้เขยี้ยเป็นเพียงบ่าว ต่อให้
มีความดีความชอบก็เป็นความดีความชอบของเจ้านาย ย่อมมีกลิ่นอายติดมา
เป็นของตน"

เชยหงเงินทำท่าครุ่นคิด "ทำดีย่อมได้รับผลตอบแทน ต่อไปแม่นาง
จะต้องโชคดีแน่นอน"

เขามีได้เอ่ยคำมั่นสัญญาออกมา ทว่าคำพูดประโยคนี้เหมือนจะ
รวมความเป็นไปได้ไม่สิ้นสุดไว้

ได้เขยี้ยเบิกบานใจขึ้นมาทันใด

เวลานี้เองหวงหรั่งก็เปลี่ยนมาสวมชุดกระโปรงตัวใหม่เรียบร้อย
แล้ว นางออกจากประตูห้องและคารวะเชยหงเงินอย่างอ่อนช้อย

"ทำให้ประมุขสำนักถอนแล้ว อาภรณ์ของประมุขสำนัก...อาหรั่ง
ขอเก็บไว้ก่อน ไว้ทำความสะอาดเสร็จค่อยคืนให้ท่าน" นางเหลือช่องทาง
ติดต่อกไว้เพื่อเชยหงเงินไม่ติดกับ อย่างไรก็ตามก็ยังมิขอร้องไปหาเขาได้

"ไม่เป็นไร" เชยหงเงินโพล่มือข้างหนึ่งไว้ด้านหลังพลงพูด "อาหรั่ง
นำทางเถิด"

คำว่า 'อาหรั่ง' ออกจะใกล้เคียงสนิทสนมเกินไป พอดคำพูดออกจากปาก
แม้กระทั่งตัวเขาเองยังตกตะลึง

แต่หวงหรั่งกลับเหมือนไม่รู้สึกละไร นางคลิ่ยมัจจๆ พลงเอ่ยว่า
"เชิญประมุขสำนัก"

...ย่อมต้องคล่องปากอยู่แล้ว วาสนาร้อยกว่าปีเชยว เขาหลงใหลนาง
ก็ครา คลุ้มคลั่งเพราะนางก็ครั้ง ความสง่างามของเชยนกระป้ออันดับหนึ่ง

ความสุภาพเรียบร้อยของอาจารย์ในสำนักที่เลื่องชื่อ การตัดกิเลสของ
ประมุขสำนักเซียน สิ่งเหล่านี้ยามอยู่ในหอฉี่ลั่วฉ้วนถูกนางบดขยี้จน
กระจัดกระจาย เหยียบย่ำลงไปโคลนตม

เซี่ยหงเงินในยามนั้นเมื่อปลดปล่อยอารมณ์แห่งความหึงหวง
หรือความเจิดจรัสออกไปก็เหลือเพียงตัวเขาคือเท่านั้น

หวงหฺวางเดินนำหน้า เซี่ยหงเงินตามมาข้างหลังช้าๆ

นางในวันนี้สวมชุดกระโปรงสีทองอ่อน ทั้งอ่อนโยนและงดงามดั่ง
ถูกแสงอาทิตย์เดือนห้าปกคลุมทั่วทั้งร่าง สายลมอ่อนพัดโชยมาทำให้
สายรัดเอวของนางปลิวขึ้น แถบผ้าพลั่วไสว คล้ายแค่นั้นเมื่อออกไปก็สัมผัสได้
เซี่ยหงเงินได้แต่เบนสายตาไปทางอื่นเสีย

หวงหฺวางพาเซี่ยหงเงินเดินไปจนถึงห้องโถงจัดงานเลี้ยง

เดิมทีหวงหฺวางก็ยินดีปรีดาอยู่แล้ว ครั้นเห็นหวงหฺวางเดินมากับเซี่ยหงเงิน
สองตาพลันแปลงประกายอย่างห้ามไม่อยู่ เขาริบสละที่นั่งประธานให้
เซี่ยหงเงิน ทั้งยังตั้งใจให้หวงหฺวางนั่งเป็นเพื่อนข้างๆ การจัดการเช่นนี้
คนที่ฉลาดอยู่บ้างย่อมต้องเข้าใจ

และเซี่ยหงเงินก็ได้ปฏิเสธ

หวงหฺวางตกใจระคนแปลกใจ...ในห้วงผืนครั้งนี้เขาเข้าใกล้ได้
ง่ายกว่าตอนพบกันครั้งแรกนอกความฝันมากทีเดียว

ในงานเลี้ยงหวงหฺวางไฉ่ถึงผลงานอันยิ่งใหญ่ของสกุลหวง

เซี่ยหงเงินกวาดตามองไปในงานเลี้ยง เห็นผู้ที่มาร่วมงานส่วนใหญ่
ล้วนเป็นบุตรชายบุตรสาวของหวงหฺวาง ในจำนวนนั้นมีญาติสายรองอีก
เล็กน้อย ดูหนุ่มวัยไร่ละเบี้ยบยั้่งนัก

เขียนเงินจึงประเมินตระกูลนี้ได้อย่างรวดเร็วว่า...หวงซู่มีบุตรชาย บุตรสาวมากมาย สายเลือดปะปนกัน เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนมักมาก ในราคะ พอเห็นหวงหรงได้รับบาดเจ็บ สิ่งแรกที่เขาใส่ใจคือฐานะของตน เห็นได้ชัดว่าเป็นคนเห็นแก่ผลประโยชน์ คุยโว้อ๋อวดในงานเลี้ยง เห็นได้ชัดว่าเป็นคนฉาบฉวยไม่จริงจัง

ส่วนบุตรชายบุตรสาวของเขาต่างคนต่างกินดื่ม มองไม่เห็น ความสนิทสนมชนิดใกล้ชิด ดังนั้นครอบครัวนี้ต้องไม่ปรองดองกันเป็นแน่

หวงหรงที่อยู่ด้านข้างรินสุราให้เขียนเงินด้วยหนึ่ง เขียนเงิน กล่าวขอบคุณ แม่นางคนอื่นๆ ในสกุลหวงเห็นดังนั้นก็รีบขยับเข้ามา หน้าโตะเตี้ย แย่งกันรินสุราให้เขา

เขียนเงินขมวดคิ้วเล็กน้อย ด้วยฐานะของเขาทำให้เคยพบเจอคน มาหลากหลายประเภท ย่อมรู้ว่าแม่นางเหล่านี้คิดสิ่งใดในใจ

ทว่าประมุขสำนักเขียนไห้คนใจดีแต่กำเหนิด...เขาเพียงมีรูปโฉม เป็นมิตรเท่านั้น แต่จิตใจเย็นชาอย่างยิ่ง เขาเอ่ยทันที

"เวลาข้าผู้แช่เขียนกินดื่มในงานเลี้ยงไม่ชอบความอึกที่ก่อกวนวาย แม่นางทั้งหลายโปรดถอยออกไปด้วย"

ไม่ว่าผู้นำผู้ใดจริง ๆ หวงซู่รักษาน้ำไว้ไม่อยู่ในที่สุดก็เอ่ยปากตะคอก ส่วนเขียนเงินตอนนี้ก็ล่วงรู้การอบรมบุตรและนิสัยใจคอของ หวงซู่แล้ว ย่อมไม่ยินดีจะคบหากับคนเช่นนี้อีกต่อไป เขาลุกขึ้นทันที

"ขอบคุณการต้อนรับของประมุขสกุลหวง ข้ายังมีธุระ มิขอรั้งอยู่นาน"

"ข้าก่อน ประมุขสำนักเขียน!" หวงซู่ร้อนใจ "ไม่ยากกว่าจะได้พบเจอ เขียนบนแท่นบูชา เพิ่งจะได้พูดคุยกันแค่นี้ไม่กี่คำ เขาย่อมรู้สึกไม่ยินยอม กลับเป็นหวงหรงที่ลุกขึ้น สีหน้าเต็มไปด้วยแววขอภัย นาง

ยอบกายแล้วเอ่ยว่า "ทำลายความสนุกของประมุขสำนักแล้ว ล้วนเป็นพวกข้าที่ทำไมถูก"

เซี่ยหงเงินยอมไม่เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจอยู่แล้ว เขาตอบว่า "ไม่เกี่ยวกับแม่นาง"

กล่าวจบเขาก็ก้าวเดินจากไป

"พวกนางชั้นต่ำ! ช่างไม่รู้จักระบาย ทำให้ประมุขสำนักเซี่ยโมโหจนจากไปแล้ว!" หวงซูหันไปบันดาลโทสะใส่บุตรสาวทั้งหลายทันที

หวงหรั่งไม่สนใจ นางเพียงเดินจากไป

กลับเป็นได้เยวี่ที่วิ่งตามออกไปนอกประตู ทว่าทางร้อนใจอย่างยิ่ง...
ไม่รู้ว่าประมุขสำนักเซี่ยผู้นั้นจะยังจดจำเรื่องของนางได้หรือไม่

แน่นอนว่าหากได้เยวี่รู้เรื่องที่จะเกิดขึ้นต่อจากนี้ นางต้องหวังให้เซี่ยหงเงินลืมนางไปโดยสิ้นเชิงเป็นแน่

แต่เซี่ยหงเงินกลับรักถนอมผู้มีความสามารถ

วันต่อมาเขาส่งคนไปสืบเรื่องของได้เยวี่ แต่สิ่งที่ศิษย์ได้จากการไปสืบเรื่องนี้อย่างลับๆ กลับสร้างความงุนงงให้ผู้คนยิ่งนัก

...ทาสในสกุลหวงได้เยวี่มิได้มีพรสวรรค์ด้านการปรับปรุงพันธุ์พืชแต่อย่างใด!

หลายปีมานี้ไม่ว่าจะเป็นข้าวเหลียงหมี่ เมล็ดบัวขม ใบชาชื่อดังหนึ่งเลี้ยวใจ และอื่นๆ ล้วนมิได้เกิดจากฝีมือนาง

เซี่ยหงเงินโกรธจัดทันใด

ประมุขสำนักเซี่ยนอนวิหุรถถนอมผู้มีความสามารถก็จริง แต่ก็เห็นความชั่วเป็นดังศัตรูเช่นเดียวกัน

不醒 2

Bu Xing 2

ห้วงฝันบันดาลรัก 2

อติอุจินหวา เขียน

เมื่อน้อย แปล

จำนวน 440 หน้า

ราคา 469 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2568

Published originally under the title of 《不醒》(Bu Xing) Vol.02

Copyright © 一度君华 (Yi Du Jun Hua)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3391-3

ภาพประกอบ 北北木木

ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บัค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

'หลวงหร่าง' ก้าวเข้าสู่ห้วงฝันครั้งที่สอง
ห้วงฝันนี้นางย้อนกลับไปยังช่วงเวลาก่อนที่จะแต่งให้ 'เซี่ยหงเจิน'

นางใช้อุบายการจะเป็นศิษย์หญิงแล้วหาทางใกล้ชิดกับเขา
เพื่อวางแผนการกำจัด 'เซี่ยหลิงปี้' ให้สาสมกับความแค้น!

ทว่านางกลับเข้าไปพัวพันกับ 'ตี้ฮั้ว' อีกครั้ง
แม้แรกพบจะเป็นความรู้สึกชิงชังซึ่งกันและกัน
แต่สุดท้ายเขายังคงมีใจรักที่มั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงต่อนาง
ขณะที่เซี่ยหงเจินเองก็เริ่มมีใจให้ศิษย์หญิงเช่นนางแล้ว

เมื่อความรักและความแค้นเกี่ยวพันกันอย่างไร้ทางออกเช่นนี้
หลวงหร่างจำต้องเลือกเส้นทางใด

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

ผกกทรรัก

ISBN 978-616-06-3391-3

9 786160 633913

ราคา 469 บาท